

1

ใครคือเธอ...เธอคือใคร

ภายในห้องโถงใหญ่ที่ตกแต่งเป็นสไตล์จีนประยุกต์ของ
คฤหาสน์เก่าแก่มั่นน้ำเจ้าพระยา ชลันธร อนันต์ธนภัทร นั่งหน้า
คิ้วขมวดอยู่บนเก้าอี้ไม้เนื้อดีสีดำมันเงาตรงข้ามที่นั่งของบุพการี
หลังจากที่ได้ฟัง ‘เรื่องสำคัญ’ ของเจ้าสัวลี้มผู้เป็นบิดาจบลงนั้น ความ
รู้สึกยุ่งยากใจก็กระโจนพรวดเข้าหาเขาอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มหันไปมองศิวภัทรมารดาของเขาครู่หนึ่ง ใบหน้าที่
ราวกับถอดแบบกันมานั้น ไม่ว่าจะเป็ดวงตาคมกริบที่มีแววชวนฝัน
จมุกโต้งเป็นเรียวสวย หรือแม้กระทั่งปากแดงเป็นธรรมชาติ ทำให้
ใครต่อใครต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเขาเหมือนมารดามากกว่าบิดา
แต่การที่เขามีรูปร่างสูงสมารต์ คิ้วดกดำอันเป็นเอกลักษณ์และมีหนวดเครา
เขียวๆ เหนือริมฝีปากรูปกระชับและสันคาง เลยทำให้เขาดูเป็นผู้ชายหน้า
หวานที่มีเสน่ห์กระชากใจสาวๆ ไม่น้อยไปกว่าเจ้าสัวลี้มสมัยยังหนุ่ม

“ทำไมต้องเป็นผมด้วยครับ” ชลันธรหันกลับมาทางบิดาอีกครั้ง
เมื่อดูท่าว่ามารดาจะไม่มีความเห็นใดๆ ในการช่วยแก้ปัญหา

“ยังมีหน้ามาถามอีกหรือ อาลัน ก็อาหนุมุกก็เป็นเมียลื้อนี่หว่า
อีเรียนจบกลับมาอยู่บ้านกับอาเฮียอาเจ้ของอีตั่งสองเดือนแล้ว ลื้อ
ยังไม่เคยไปหาอีตั่งครึ่ง ไม่รู้แหละ ยังไงๆ วันนี้ลื้อก็ต้องไปรับอีมา

เจี๊ยะปึง¹ กับป้ามาที่บ้าน” เจ้าสัวลี้มชี้แจงเหตุผลราวกับเป็นเรื่องธรรมดา เสียเหลือเกิน แต่ให้ตายเถอะ! เขาไม่ใช่สามีของยายลูกเปิดชี้เหร่นั้น เสียหน่อย และไม่มีทางจะใช้ด้วย!

“ป้าครับ ผมกับหนูมุกไม่ได้แต่งงานกันจริงๆ เสียหน่อย และผมกับหนูมุกก็ไม่เคยอยู่กินกันจริงๆ ทะเบียนสมรสก็ไม่ได้จด แค่ทำพิธีแก้เคล็ด ทำไมป้ากับแม่จะต้องถือเป็นเรื่องจริงจังด้วย ทั้งๆ ที่มันก็ผ่านมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว”

ชลันธรแต่งงานกับ ‘หนูมุก’ หรือนางสาวพรวามุก วงศ์นวนนาง ลูกสาวคนสุดท้องของ เพทาย วงศ์นวนนาง เจ้าของกิจการจิ๋วเอลรีแบรนต์ดัง ตั้งแต่เขาอายุเพียง 12 ขวบ

ตอนนั้นเขาป่วยกระเสาะกระแสะ เป็นๆ หายๆ มาหลายปี จนต้องหยุดเรียนบ่อยครั้ง เมื่อแพทย์แผนปัจจุบันเอาไม่อยู่ บิดามารดาของเขาจึงนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับซินแสชื่อดังในเยาวราช ก่อนจะได้รับคำแนะนำว่าเขากำลังมีเคราะห์หนัก วิธีแก้มีเพียงทางเดียวคือต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่เกิดวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 4 เวลาตกฟากเท่าโน้นเท่านั้น ซึ่งทำให้บิดามารดาของเขาคลุ้มใจอย่างเหลือล้น เพราะไม่รู้จะไปหาผู้หญิงคนนั้นได้จากที่ไหน

บิดากับมารดาของเขานำเรื่องนี้ไปหารือกับเพทายเพื่อนสนิท โดยหวังว่าความกว้างขวางของเพทายอาจช่วยหาผู้หญิงคนดังกล่าวได้ง่ายขึ้น แต่นึกไม่ถึงว่าลูกสาวคนเล็กของเพทายจะเกิดวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 4 เวลาตกฟากพอดีเป๊ะ! บิดามารดาของเขาจึงรีบตามขอรวามุกมาช่วยแต่งงานสะเดาะเคราะห์ ทั้งที่ตอนนั้นพรวามุกอายุเพียง 7 ขวบเท่านั้น

เขายังจำครั้งแรกที่เห็นหล่อนในชุดเจ้าสาวแบบคนจีนได้ไม่เคยลืม

¹ เจี๊ยะปึง ภาษาจีน แปลว่า กินข้าว

เพราะสิ่งที่โดดเด่นมาแต่ไกลคือแว่นสายตารอบดำอันใหญ่ และผมทรง
กะลาครอบที่แสนจะเชยบรม ตอนนั้นชลันธรถึงกับหัวเราะก๊าก และแอบ
ตั้งฉายาให้หล่อนว่า ‘ยายลูกเปิดขี้เหว’ เพราะชุดสีเดงนั้นตัดกับผิวขาวซีด
ของหล่อนจนดูเหมือนลูกเปิดถูกจับใส่ก็เพ้อ ยิ่งหล่อนทำหน้าองอนเขา
ชลันธรรู้ยิ่งซ้ำเพราะมันไม่ได้น่ารักน่าเอ็นดูเอาเสียเลย

ไม่น่าเชื่อว่าหลังจากวันนั้น โรคภัยไข้เจ็บไม่กลับมารบกวนเขาอีก
สิ่งที่รบกวนเขากลับกลายเป็น ‘ยายลูกเปิด’ ที่ชื่อพราวมุกนั่นแหละ!

หล่อนติดเขาแจ ทุกๆ เสาร์อาทิตย์ถ้าเขาไม่ไปหาที่บ้าน พราวมุก
จะร้องให้เป็นวรรคเป็นเวร จนแม่นมที่เลี้ยงหล่อนมาตั้งแต่ยังเป็นทารกต้อง
โทร. มาขอให้เขาช่วยแวะไปเล่นกับหล่อน แทนที่เขาจะได้ไปเตะฟุตบอลกับ
เพื่อนหรือเฟลิ่งเพอร์ พี่ชายของหล่อนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขาและ
เรียนอยู่ชั้นเดียวกัน เขากลับต้องมานั่งเล่นตุ๊กตาบาร์บี้กับหล่อนจนถูก
บรรดาเพื่อนที่โรงเรียนล้อว่า ‘ติดเมีย’

‘ไม่ใช่ไว้ย!’

ชลันธรรอยากจะถูกร้องปาวประกาศให้ก้องโลก แต่ครั้นจะตีตัว
ออกห่างจากหล่อน บิดามารดาของเขาก็หาว่าไม่น่ากินบุญคุณคน ทั้งยัง
สั่งให้เขาคอยเที่ยวรับเทียวงส่งหล่อนไปโรงเรียนอยู่หลายปี

ส่วนยายลูกเปิด...หล่อนคิดว่าตัวเองคือภรรยาของเขาจริงๆ หรือ
อย่างไรไม่ทราบ เพราะไม่ว่าเขาจะเข้าใกล้ผู้หญิงคนไหน หล่อนมัก
แสดงตัวเป็นเจ้าของเจ้าข้าวเจ้าของ จนบรรดาสาวๆ ต่างคิดว่าเขากินเด็ก ถ้าเขา
จะคบใครก็ต้องแอบคบเหมือนพวกสามีแอบมีภรรยาน้อย ทั้งๆ ที่เขา
ไม่เคยจริงจังกับการแต่งงานสมัยเด็ก และไม่เคยเชื่อเรื่องการแต่งงาน
สะเดาะเคราะห์เหมือนบิดามารดาด้วยซ้ำ

“ทำไมทำหน้าที่เหมือนรังเกียจน้องขนาดนั้นล่ะลัน ยังไงหนูมุก
เขาก็ถือว่าช่วยชีวิตลูกไว้ละ แล้วหนูมุกเขาก็ไม่ได้กลับเมืองไทยมาตั้ง
หกปี ตั้งแต่เรียนจบ ม. ปลายโน่นนะ พอกลับมาถึง เพทายก็มาเสีย

แถมยังมีหนี้ทิ้งไว้ให้รับผิดชอบตั้งมากมาย ลูกไม่เป็นห่วง ไม่สงสารน้อง บ้างหรือยังไง งานศพเพทายเมื่อสองเดือนก่อน ลูกก็ติดงานอยู่ที่อเมริกา จนกลับมาไม่ได้ พอกลับมาแล้วยังบ้ายเบี่ยงไม่ไปหาน้องอีก แม่ไม่อยากให้ครอบครัววงศ์นวลนางเข้าใจผิดว่าบ้านเรากำลังตีตัวออกห่างเขา เพราะเขาล้มละลายนะลูก”

ชลันธรถอนหายใจเฮือก ตระกูลของเขาเป็นคนไทยเชื้อสายจีน อากงอาม่าของเขาข้ามน้ำข้ามทะเลมาตั้งรกรากในไทยตั้งแต่หลายสิบปีก่อน

บิดาเคยเล่าให้ฟังว่าสมัยนั้นอากงอาม่าเปิดร้านขายก๊วยเตี๋ยวเรือเล็กๆ ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ก่อนจะเก็บหอมรอมริบมาเรื่อยๆ จนสามารถซื้อเรือลำใหญ่มาสร้างภัตตาคารลอยน้ำแห่งแรกได้สำเร็จ และขยับขยายมาเป็นเรือนำเที่ยวล่องชมความสวยงามของสองฟากฝั่งเจ้าพระยา

ทุกวันนี้นอกจากกิจการเรือนำเที่ยวกว่าสิบลำในเครือบริษัท ‘ลี้มเจ้าพระยา’ บิดาของเขายังมีธุรกิจเรือสำราญทางฝั่งอ่าวไทยที่ทำกำไรได้อย่างมหาศาล จนสามารถสั่งซื้อเรือลำใหม่มาต่อ ยอดธุรกิจได้อย่างรวดเร็ว สองเดือนก่อนเขาถึงได้เดินทางไปดูเรือที่ต่างประเทศ

แน่นอนเขารู้ว่าวันนั้นพรามุกกำลังจะเดินทางกลับมาเซอร์ไพรส์ครอบครัวที่เมืองไทย แต่เขาก็เลือกที่จะสนใจงานมากกว่า โดยไม่รู้สึกรันทว่าวันเดียวกับที่พรามุกเดินทางมานั้น เพทายเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจวาย ทั้งยังทิ้งหนี้สินจำนวนมาเอาไว้ให้ลูกๆ ทั้ง 4 คนรับผิดชอบ บรรยาอากาศที่ควรจะมีนั้นเลยกลายเป็นเศร้าสลด และกว่าเขาจะรู้เรื่องก็ตอนไปถึงอเมริกาแล้ว เขาจึงไม่สามารถเดินทางกลับมาร่วมไว้อาลัยในงานศพของเพทายได้ทัน

อันที่จริงเขาเองก็เห็นใจครอบครัววงศ์นวลนาง โดยเฉพาะพรามุกที่ไม่มีโอกาสได้พูดคุยอะไรกับเพทายสักคำก่อนท่านจะจากไป

แต่เขากับพรามมุกไม่ได้ติดต่อกันมาตั้งหกปีแล้ว มารดาของเขาจะมาใช้ คำว่าดีตัวออกห่างได้อย่างไร หากเขาจะแสดงความเสียใจกับใครจริงๆ คนนั้นควรเป็นเพลิงเพชร พี่ชายคนโตของหล่อนมากกว่า

“วันนี้ผมต้องไปงานแต่งงานที่พัทยา แมกก็น่าจะรู้นี้ครับ” ชลันธร ให้เหตุผล คิดในใจว่าต่อไปไม่มีงานแต่งงานนี้ เขาก็ไม่มีทางไปพัวพัน กับพรามมุกอีกเป็นอันขาด เพราะการที่เขาหลุดพ้นจากบ่วงมารของหล่อน มาได้เมื่อหกปีก่อนนั้นถือเป็นลาภอันประเสริฐ

“เอ...” ศิทธัทธครุ่นคิดเหมือนลืมไปแล้วว่าชลันธรเคยบอกเรื่องนี้ ชลันธรแอบยิ้มอย่างมั่นใจจนมั่นใจว่ารอดตัวแน่ๆ

“ถ้าอย่างนั้นฉันก็ไปรับหมุมุกที่บ้าน แล้วก็พาหมุมุกไปร่วมงาน ด้วยเลยสิ ถือเป็นการเปิดตัวว่าที่เจ้าสาวไปในตัว”

“แม่!” ชายหนุ่มถึงกับอุทานลั่น “นี่แม่อังยังไม่ล้มเลิกความคิดที่จะ ให้ผมแต่งงานกับยายลูกเปิด...” เขาชะงักคำว่า ‘ชี้เหร่’ เอาไว้ได้ทันเมื่อ เห็นมารดามองมาอย่างตำหนิ

“ไฉนหยา! นี่ถ้าอาหมุมุกมาได้ยินว่าลื้อยังเรียกอีกแบบนั้นอีกซึ่งข้า อย่าเรียกอีกแบบนั้นให้ใครได้ยินอีกเข้าใจมั้ยอาลัน แล้วอ้าวก็ไม่เห็นว่าจะดูแยตรงไหน ล่าสุดที่เจอกันในงานศพอาเพทาย อ้อออกจะน่ารัก อีกอย่างคนเราจะสวयมนักก็สวयกันที่ใจ ลื้อนี่...เข้าคู่² จริงๆ” เจ้าสัวลัม ทำเสียงขุ่นๆ

ชลันธรอดคิดไม่ได้ว่าระหว่างเขากับยายลูกเปิดชี้เหร่ ใครเป็นลูก ที่แท้จริงกันแน่

มารดาของเขาอีกคน ไม่รู้จะรักและเอ็นดูอะไรพรามมุกนักหนา หกปีที่ผ่านมาถึงต้องโทร. ไปถามสารทุกข์สุกดิบยายนั้นอย่างน้อย เดือนละ 2-3 ครั้ง

² เข้าคู่ ภาษาจีน แปลว่า ปากเสีย

“ระวังเถอะ ถ้าเกิดลูกเปิดกลายเป็นหงส์ขึ้นมาจะหลงรักเขา หัวปักหัวปำ” คีตภัทรค่อนข้างรีบเข้าไปให้ แต่นุตรชายกลับหัวเราะพริต รอให้หมู่ม้าบินร่อนเต็มฟ้า หรือไม่ก็นกมีศรีขึ้นมาก่อนเถอะ เขาถึงจะเชื่อว่า ลูกเปิดโตมาเป็นหงส์

“ไม่ต้องมาหัวเราะเลยนะลัน ยังไงๆ วันนี้ลูกก็ต้อง...”

คีตภัทรสั่งไม่ทันจบ เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้นราวกับช่วยชีวิตชายหนุ่ม ชลันธรรีบวิ่งเข้าไปในกระเป๋ากางเกง ตอนนี้อย่าว่าใครหน้าไหน โทร. มาเขาก็เห็นเป็นคนสำคัญระดับชาติ

ชายหนุ่มแก้มทำเป็นก้มลงมองเบอร์ ยิ่งเห็นเป็นเลขฯฯ ที่ออฟฟิศ เขาก็ยิ่งสบโอกาสในการหาข้ออ้าง

“ป้าครับ แม่ครับ คุณอ้อมโทร. มา สงสัยงานที่ผมสั่งไว้จะมี ปัญหา ถ้ายังไม่ยอมขอตัวก่อนนะครับ เรื่องคนอื่นไว้ว่ากันทีหลัง” ว่าแล้ว ชายหนุ่มก็รีบสาวเท้าออกจากห้องโถงของคฤหาสน์หลังงาม ก่อนจะรีบ รับโทรศัพท์ด้วยสีหน้าจริงจัง “ว่าไงครับ คุณอ้อม”

“เฮ้ย! อาลัน อาหนุมก้อไม่ใช่คนอื่นนะโว้ย ล้อกลับมาคุยกับป้า ให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้”

“ช่างเถอะคะคุณ” คีตภัทรปราชญ์ ป่อนอนหายใจเบาๆ ระหว่างมองตามบุตรชายอย่างใคร่ครวญ “ในเมื่อตาลันอยากดื้อกับ เราดีนัก ภัทรวาเราก็ควรจะใช้ความดีของตาลันนี้แหละค่ะให้เป็น ประโยชน์”

มาเซราติคันหรูเลี้ยวเข้ามาในลานจอดรถของริสอร์ต
ห้าดาวริมหาดพัทยา อาคารทุกหลังภายในริสอร์ตแห่งนี้ออกแบบด้วย สถาปัตยกรรมแบบโมร็อกโก พอชลันธรถือกระเป๋าเสื้อผ้าขนาดกลาง เข้ามาในล็อบบี้เท่านั้น การตกแต่งภายในตลอดจนเครื่องแต่งกายของ พนักงานต้อนรับก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนทะลุเข้ามาในดินแดนอาหรับราตรี

“เช็กอินหรือเปล่าคะ” พนักงานสาวหน้าเคาน์เตอร์ถามเสียงหวานจ้อย พอๆ กับริมฝีปากที่คลี่ยิ้มกว้าง ดวงตามีประกายชื่นชมในบุคลิกของลูกค้าหนุ่มที่หล่อร่ากับพวกพระเอกละครในโทรทัศน์

“ครับ” ชายหนุ่มยิ้มพลางส่งบัตรประชาชนให้บนเคาน์เตอร์ “ผมมาร่วมงานแต่งงานของคุณไตรภูมิ”

“สักครู่นะคะ” พนักงานหลุบตาลงอย่างเงิ่นๆ ก่อนจะตรวจสอบรายชื่อห้องพักของชลันธรในโซนที่ไตรภูมิเช่าไว้สำหรับเพื่อนๆ ซึ่งจะเดินทางมาร่วมปาร์ตี้สลายโสดในค่ำคืนนี้ รวมถึงพิธีมงคลสมรสในวันรุ่งขึ้น “คุณชลันธร อนันต์ธนภัทร พักห้อง 401 เชิญตามพนักงานไปได้เลยคะ”

“ผมคงยังไม่เข้าไป แต่รบกวนช่วยเอากะเป๋ามาไปไว้ที่ห้องได้ไหมครับ” ชลันธรเก็บกุญแจห้องใส่กระเป๋ากางเกง ก่อนจะส่งสัมภาระให้พนักงานชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างๆ แล้วถามทางไปยังบริเวณที่คู่บ่าวสาวใช้จัดปาร์ตี้สลายโสดตามกำหนดการในบัตรเชิญ

พนักงานรีสอร์ตนำทางมาถึงสนามหญ้ากว้างติดกับชายหาด ส่วนตัวทางด้านในสุดของอาคารต้อนรับ ชลันธรตรงเข้าไปทักทายเพื่อนๆ ของเขาที่ไม่ได้เจอกันมาตั้งแต่เรียนจบ ทุกคนต่างแยกย้ายกันไปทำงาน บ้างก็แต่งงานมีครอบครัว ดังนั้นการที่ไตรภูมิเช่าห้องพักร่วมครั้งหนึ่งของรีสอร์ตเอาไว้ และเชิญทุกคนมาปาร์ตี้สลายโสดในค่ำคืนนี้ จึงเหมือนเป็นการรวมตัวเพื่อนซี้ในรั้วมหาวิทยาลัยไปโดยปริยาย

แต่การที่มีเสียงจู้จี้จ้วงจ้อฮาระคนเสียงหัวเราะอย่างสนุกสนานดังขึ้นเป็นระยะๆ ก็ทำให้ชลันธรมองไปยังว่าที่เจ้าบ่าวซึ่งถือไมโครโฟนอยู่บนเวที โดยมีสตรีสวมชุดนุ่งน้อยห่มน้อยนั่งทำท่าเซ็กซี่เรียงกันอยู่บนเก้าอี้หุหราลิขสองตัว

“แล้วนั่นไอ้ไตรมันทำอะไรของมัน” ชลันธรหัวเราะ ก่อนหันมาถามเพื่อนสองสามคนที่ยืนคุยกันอยู่เมื่อครู่ “เมียมันไม่ว่าเธอ จ้างผู้หญิง

มานั่งโซฟาในห้องนี้”

“ผู้หญิงที่ไหนจะนั่งแข็งเป็นหุ่นอย่างนั้นวะลัน” เพื่อนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ หัวเราะพลางหันไปมองสตรีทั้งสิบสองนางที่ต่างนั่งไม่ขยับเขยื้อนอยู่บนเวที

ชลันธรเพิ่งสังเกตเห็นว่าพวกหล่อนไม่กะพริบตา ทั้งยังนั่งนิ่งมากๆ เสียจนไม่น่าจะเป็น ‘คน’ ไปได้

“แกลืมนไปแล้วหรือว่าสมัยเรียนไฮ้ไทรมันมีฉายาว่าอะไร หีนตัวพอนะไว้ย!”

สิ้นคำเฉลยกลัวเสียงหัวเราะของเพื่อน ชลันธรรก็พลอยหัวเราะตามไปอีกคน เขาลืมนไปเสียสนิทว่าไตรภูมิเป็นนักสะสมตุ๊กตาตัววง โดยเฉพาะตุ๊กตาตัวโตสำหรับผู้ชายใช้บำบัดความใคร่ หรือจะเรียกให้ถูกก็คือ ‘เซ็กซ์ดอลล์’

“เมื่อกัมันเพิ่งประกาศว่าเมียมันขี้เหิง พรุ่งนี้จะแต่งงานแล้ว มันเลยต้องระเห็จสาวๆ ในบ้านออกมาข้างนอก แต่ไม่รู้จะเอาไปไว้ไหน เลยเอามาจับสลากแจกเพื่อน ใครโสดมันทำสลากให้เสร็จ”

“ใครจะไปอยากได้ของมัน” ชลันธรซ้ำกับความคิดพิสดารของว่าที่เจ้าบ่าว ดวงตาคู่คมมีประกายขบขันยามมองไปยังนางสิบสองบนเวทีนั้น

ต่อให้พวกหล่อนสวยอึดและเหมือนคนขนาดไหน แต่พวกหล่อนก็ไม่ใช่มนุษย์ ไตรภูมิจะจับสลากได้ชื่อใครก็ได้ไปเถอะ แต่อย่าได้ชื่อเขาก็แล้วกัน เพราะน้องตุ๊กตาแสนรักนั้นคงถูกจับโยนลงถังขยะอย่างไร้เยื่อใย

ส่วนพวกที่ยืนลุ้นรายชื่อกันจนตัวโก่งอยู่แถวๆ หน้าเวทีอย่างศรีนเครณนั้น ชลันธรรคาดเดาว่าคงไม่มีใครอยากครอบครองนางสิบสองของไตรภูมิจริงจังนักหรอก แต่ก็แค่เฝ้าเจอนอยากลองของแปลกดูสักครั้ง หรือไม่ก็เห็นแก่ไตรภูมิที่อุตสาหุ่บหิวตุ๊กตาราคาแพงมาจัดกิจกรรม

สนุกๆ ในปาร์ตี้สลายโสด จึงให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

ชลันธรโล่งใจที่ไม่มีชื่อเขาเป็นหนึ่งในสิบสองผู้รับมรดกบ้าบอ
คอแตกนั้น

ชายหนุ่มจิบไวน์สังสรรค์กับเพื่อนพ้องที่ไม่เจอหน้ากันนาน
กระทั่งเวลาล่วงเลยใกล้เที่ยงคืนแล้ว หลายคนก็เริ่มแยกย้ายกันกลับ
ห้องพักของตน ชลันธรมาแบบกรี้มๆ ไม่ถึงกับย่ำเงินงน แต่ก็เห็นโลก
ทั้งใบหมุนวนเป็นระยะๆ

เมื่อเดินมาถึงหน้าห้องพัก เขาก็สลัดศีรษะไล่ความมึนงออกไป
ก่อนจะหยิบกุญแจในกระเป๋าทางเกงมาไขประตูห้องหมายเลข 401 แล้ว
ตรงไปยังเตียงกว้างพลางถอดเสื้อสูทโยนทิ้งทางด้านหลังอย่างไม่แฉแสว่า
มันจะตกลงที่ใด

ร่างสูงสมารต์ทั้งตัวลงนอนบนเตียง แต่แล้วกลับต้องแปลกใจ
ที่รู้สึกเหมือนแขนของเขาไปพาดทับอะไรบางอย่างเข้า ครั้นลุกขึ้นมอง
และเห็นว่าเป็นผู้หญิงกำลังนอนหลับสนิท ดวงตาคู๋คมก็เบิกกว้างด้วย
ความตกตะลึง ก่อนจะเริ่มมุงนงว่าผู้หญิงคนนี้เป็นใครถึงได้มานอน
ทอดกายอยู่บนเตียงของเขา

ใช่! เตียงของเขา

ชลันธรแน่ใจว่าตนเองไม่ได้เมาจนเขาห้องผิด การที่เขาสามารถ
ไขกุญแจเข้ามานอนได้น่าจะเป็นข้อพิสูจน์ที่เพียงพอแล้ว ฉะนั้นหล่อน
เข้ามาในห้องเขาได้อย่างไร ทั้งๆ ที่กุญแจห้องก็อยู่กับเขาตลอด ครั้น
คิดว่าหล่อนมีกุญแจสำรอง แต่ชุดสายเดี่ยวเผลอลอยกับกระโปรงสั้น
ปักเลื่อมที่หล่อนสวมอยู่ตอนนี้ก็ดูไม่เหมือนเครื่องแบบพนักงานรีสอร์ต
เท่าไร

ทันใดนั้นภาพนางสิบสองที่นั่งไขว้อีมืออยู่บนเวทีในปาร์ตี้สลายโสด
เมื่อหลายชั่วโมงก่อนก็ชัดขึ้นมาโดยอัตโนมัติ

‘เอาละครับ ตอนนี้เราก็ได้รายชื่อผู้โชคดีทั้งหมดแล้ว ผมจะให้

น้องๆ พนักงานผู้ชายช่วยพานางสิบสองของผมไปไว้ที่ห้องผู้โชคดีนะ
คร้าบ’

คำบอกเล่าของไตรภูมิตอนจับสลากเสร็จนั้นทำเอาชัลดันธถึง
กับเบิกตาโพล่ง เขาแน่ใจว่าตนเองไม่มีชื่อเป็นผู้รับมรดก แต่จะว่าไป
ตอนที่เขาเดินทางมาถึง ไตรภูมิก็จับสลากไปได้ 4-5 ใบแล้ว บางที่ชื่อ
ของเขาอาจจะติดอยู่ในสลากใบแรกๆ ก็ได้

“ตุ๊กตา...”

ชัลดันธจ้องมองของเล่นชิ้นนี้อย่างขำๆ แต่แล้วใบหน้าขาวนวล
ท่ามกลางความมืดสลัวนั้นก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกกระแทกที่หัวใจอย่าง
รุนแรง

ราวรูปสลักของเทพธิดา...

หล่อนมีหน้าผากกลมหนุนสวย คิ้วเรียวเล็กได้รูป แพนตาสีดำน
สนิททาบแก้มเนียนใส และริมฝีปากอ้มเต็มสีแดงสดราวกับผลเชอร์รี่

ความปรารถนาบางอย่างลามเลียมาตามร่างกายโดยอัตโนมัติ
แม้จะเป็นแค่ตุ๊กตาไม่มีชีวิต แต่เขาก็ยอมรับเลยว่าหล่อนเหมือนมีชีวิต
จนฤทธิ์สุราทำให้เขาซัดทอดคิดไม่ได้ว่าหล่อนจะมีดีสักแค่ไหน ไตรภูมิ
ถึงได้คลั่งไคล้พวกหล่อนนักหนา

ยิ่งมองหน้าหล่อนใกล้ๆ ชัลดันธก็ยิ่งรู้สึกว่างว่าหล่อนสวย ทั้งยังมี
แรงดึงดูดมหาศาลที่ทำให้เลือดหนุ่มในกายร้อนรุ่มขึ้นมาอย่างที่ไม่เคย
เกิดขึ้นกับผู้หญิงคนใดมาก่อน ให้ตายสิ...เขาไม่สมควรมีความรู้สึกแบบนี้
กับตุ๊กตาเลย

แต่จะว่าไปพวงแก้มของหล่อนก็ดูสวยผุดผาดเป็นสีแดงผาด
เหมือนมีชีวิตจริงๆ ริมฝีปากอ้มสีแดงราวผลเชอร์รี่นั้นก็ไม่เหมือนว่าทำ
จากยางตรงไหน ถ้าใครเป็นเขาแล้วมาอยู่ตรงนี้ เขาเชื่อเต็มร้อยเลยว่า
ผู้ชายคนนั้นก็ต้องมีความรู้สึกเหมือนเขาแน่แหละ

ระหว่างที่ชัลดันธกำลังจะก้มลงไปจูบหล่อนราวกับต้องมนตร์

เปลือกตาที่ปิดสนิทของหล่อนก็พลันเปิดขึ้น ดวงตากกลมโตคู่ นั้นมองเขา อย่างงุนงงไม่น้อยไปกว่าเขาเลยสักนิดเดียว

‘สวย’

ประกายตาสุกใสดังดวงดาราของหล่อนให้ความรู้สึกแบบนั้น ชลันธรตะลึงในความงามของหล่อนจนแทบลืมไปด้วยซ้ำว่าหล่อน ลืมตาขึ้นมาได้อย่างไร ก่อนจะถูกคิดได้ว่าหล่อนอาจเป็นตุ๊กตารุ่นใหม่ ที่สามารถทำอะไรได้มากกว่านอนหลับอย่างที่ไตรภูมิเคยคุยอวดเมื่อ ตอนอยู่บนเวทีก็เป็นได้

เมื่อริมฝีปากของหล่อนเผยออกเหมือนกำลังตกใจ ชลันธรรู้สึก ก้มลงจูบหล่อนอย่างสุดจะหักห้าม ก่อนจะรู้สึกได้ว่าแม่ตุ๊กตาตัวน้อย ของเขานิ่งแข็งไปครู่หนึ่ง เหมือนพวกสาวพรหมจรรย์ที่เพิ่งเคยถูกจูบ ครั้งแรกก็ไม่ปาน ขณะเดียวกันความอุ่นจากริมฝีปากอ้อมที่มาพร้อมกับ ความหวานหอมของจูบนั้นก็ทำให้เขารู้สึกเหมือนหล่อนไม่ใช่ตุ๊กตา และ เขาก็ยังแน่ใจในข้อสันนิษฐาน เมื่อหล่อนกัดริมฝีปากของเขาอย่างแรง

“โอ๊ย!”

ชลันธรรตกใจ ก่อนที่มือบางจะผลักไหล่ของเขา เขากะพริบตาอย่าง งุนงง แทบจะสร้างเมฆทันที่ที่เห็นตุ๊กตาหันไปคว้าโคมไฟบนโต๊ะข้าง หัวเตียงมาตีเขา

“ไอ้โรคจิต ลามก!”

“เฮ้ย!” ชลันธรกระโดดหลบลงจากเตียงแทบไม่ทันกาล ใบหน้า ของเขาเฉียดโคมไฟไปเพียงเซนติเมตรเดียว ก่อนที่ร่างบางในชุดสุดเซ็กซี่ นั้นจะยกแขนข้างที่มีอาวุธขึ้นหมายจะฟาดหัวเขาให้แตกคามือ ทว่าเขาก็ยังมีสติมากพอที่จะคว้ามือเล็กๆ ของหล่อนเอาไว้

หมับ!

“ปล่อยนะ!” หญิงสาวสาวนิรนามร้องบอกเสียงแข็ง แต่เรื่องอะไร เขาจะปล่อยให้หล่อนใช้โคมไฟนั้นทำร้ายเขาละ

ชายหนุ่มบิดแขนของหญิงสาวจนหล่อนร้องลั่น ก่อนจะแย้ง
โคมไฟมาวางลงบนโต๊ะ แล้วจับแขนทั้งสองข้างของหล่อนไว้แล้วต่อว่า

“จะอาละวาดทำบ้าอะไร แล้วเธอเป็นใครกัน”

“ปล่อยฉันนะ ปล่อย!” หญิงสาวพยายามแกะมือหนาให้พ้นจาก
เรือนร่าง แต่ชลันธรกลับยิ่งจับแน่น จนในที่สุดหล่อนก็มีท่าทางอ่อนลง
แล้วหันมาถามเหมือนเพิ่งนึกคิดอะไรบางอย่างขึ้นได้ “คุณเป็นเจ้าของ
ห้องนี้หรือ”

การที่หล่อนทำเสียงอีกอึกนั้นทำให้ชายหนุ่มวิเคราะห์ได้ว่าหล่อน
รู้ตัวดีว่าตัวเองไม่ใช่เจ้าของห้อง ถ้าอย่างนั้นหล่อนเข้ามาในห้องเขาได้
อย่างไร

เขาหนีตามองสตรีตรงหน้าอยู่ครู่สั้นๆ เครื่องแต่งกายน้อยชิ้นของ
หล่อนทำให้เขาเริ่มคาดคะเนคำตอบได้ไม่ยากนัก

ดูท่าได้ตรึงมิกงอำเพื่อนฯ ว่าเอาตุ๊กตามาหาเจ้าของใหม่ แต่ที่จริง
แล้วจ้างพวกผู้หญิงอาชีพอย่างว่ามาร่วมสร้างสีสันในปาร์ตี้สลายโสด

“ใช่...ผมเป็นเจ้าของห้อง ส่วนคุณก็เป็นผู้หญิงที่ใครจ้างมาสินะ”
ชลันธรไม่อ้อมค้อม เพราะคงไม่มีผู้หญิงดีๆ ที่ไหนแต่งกายด้วยชุดที่โชว์
เนื้อหนังมังสาขนาดนี้มานอนรอผู้ชายในห้อง เว้นเสียแต่พวกผู้หญิงที่
ทำงานกลางคืนเท่านั้น แม้หล่อนจะมีประกายตาฉุนฉางเหมือนไม่เข้าใจ
แต่เขาไม่จำเป็นต้องเสียเวลามานั่งขบคิดถึงพฤติกรรมของหล่อนให้รก
สมอง ในเมื่อหล่อนคงจะถนัดทำเรื่องอย่างอื่นมากกว่า

“คุณน่ารักจัง”

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความเมาหรือเพราะเจตนาที่ต้องตาต้องใจเข้าแล้ว
อะตริณาลินในกายเขาถึงได้ฉีดยาหล่อนอย่างบ้าคลั่ง ชายหนุ่มก้มลงซุกใช้
ชอกคอหอมกรุ่น ก่อนจะกอดหล่อนไว้อย่างไม่ซัดซ้า เพราะเขารู้สึกว่ายิ่ง
มองหล่อนนานเข้า ความปรารถนาก็ยิ่งรุกร้าแล่นพล่านจนแทบไม่อยากจะ
ประวิงเวลาอีกต่อไป

“ปล่อยนะ...ปล่อย” หญิงสาวพยายามต่อต้านด้วยเสียงหวาน แต่แฝงความแข็งกระด้างทำให้เขารู้สึกว่าหล่อนไม่เต็มใจ แต่เขาก็แน่ใจว่า มันเป็นแค่ลูกเล่นของผู้หญิงอาชีพอย่างหล่อนเท่านั้น

ชลันธรคร่ำงแบบบางลงบนเตียงอีกครั้ง กลิ่นหอมอ่อนๆ จากลำคอขาวปลุกป่วนความปรารถนาในใจของเขาให้เดือดพล่านจนแทบอยากปล่อยพลังพิศวาสออกมาเสียเดี๋ยวนี้

“หอมจัง...ใครจ้างคุณมาทำอะไร ฮื่อ...แม่เนื้อหอม”

“ไม่ใช่คะ คุณเข้าใจผิดแล้ว ฉันไม่ใช่...”

ชลันธรปิดปากหญิงสาวด้วยจูบ แม้เสียงหวานๆ ของหล่อนจะไพเราะน่าฟัง แต่เขาไม่ยอมก้มฟกหล่อนพูดพล่ามปฏิเสธว่าไม่ใช่ของที่ใครจะมีชื่อมาเท่าไรนัก ในเมื่อทุกอย่างมันชัดเจนแจ่มแจ้ง และเมื่อรู้สึกรู้ว่าหล่อนทำท่าจะกีดเหมือนตอนแรก เขาก็เลื่อนริมฝีปากไปตามพวงแก้มขาว และกระซิบแผ่วเบาข้างหู

“ผมไม่ชอบความรุนแรง เอาดีๆ ดีกว่านะครับ เนื้อหอม” เขาถือวิสาสะตั้งชื่อให้หล่อนเสร็จสรรพ ริมฝีปากหยักลิ้นคลอเคลียแถวใบหูหล่อน มือหนาเคล้นคลึงอกอ้อม แม้หล่อนจะพยายามยกมือผลักไสและไหวไหวหลบเลี่ยง แต่ชลันธรพนันได้เลยว่านับหนึ่งไม่ถึงสิบ แม่ตุ๊กตาหน้าหวานจะพลิกบทบาทจากสาวไร้เดียงสาเป็นสาวร้อน

นี่ไม่ถึงเลยว่หล่อนจะเอาแต่นอนตัวแข็งทื่อ หายใจติดขัดเหมือนทำอะไรไม่ถูกด้วยซ้ำ หรือที่หล่อนมีอาการตื่นๆ เพราะไตรภูมิชื่อสาวบริสุทธิ์มาปารตี้สลายไสตนะ

บ้านา...ในยุคสมัยที่ผู้คนรักง่ายหน่ายเร็วเช่นนี้นะหรือจะยังมีสาวบริสุทธิ์หลงเหลือ โดยเฉพาะผู้หญิงอาชีพอย่างนี้ รอให้น้ำแข็งขั้วโลกเหนือละลาย หรือไม่ก็หิมะตกลงมาในเมืองไทยก่อนเถอะเขาถึงจะเชื่อ

ส่วนหล่อน...เขาเรียกว่ามีอาชีพต่างหาก

เพี้ยง!

เสียงหนึ่งดังขึ้นพร้อมกับภายในหัวของชลันธรมีนง ก่อนเขาจะเงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวที่กำลังหายใจหอบถี่อยู่ใต้ร่าง ดวงตาคู่สวยฉายแววตระหนก มือกำคอไฟสวดยหู่ที่แตกบิ่นเอาไว้อย่างสิ้นเต็ม

ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนมีดาวนับสิบดวงหมุนวนอยู่รอบๆ ศีรษะ จอประสาทตาพราเลือน ก่อนที่สติสัมปชัญญะจะดับวูบลงแล้วไม่รับรู้อะไรอีกเลย

“เฮ้ย! ตื่นๆ ตื่นได้แล้วโว้ย” เสียงเคาะประตูดังขึ้นหลายครั้งตามด้วยเสียงตะโกนของไตรภูมิที่เดินเคาะตามห้องต่างๆ ในตอนสายของวันรุ่งขึ้น

เมื่อชลันธรเริ่มรู้สึกตัว อาการมีนงและเจ้าขาบริเวณศีรษะก็เล่นงาน ชายหนุ่มยกมือขึ้นกุมขมับ ก่อนจะพบว่ามืออะไรบางอย่างแปะอยู่บนหน้าผากเขา...กระดาศแข็ง

ชายหนุ่มค่อยๆ หยิบกระดาศแผ่นนั้นมาอยู่ในระดับเดียวกับสายตา เขาถึงกับเบิกตาโพลง อาการง่วงเียหายเป็นปลิดทิ้ง

ร่างสูงราว 180 เซนติเมตรลุกขึ้นมานั่งโดยอัตโนมัติ ดวงตามองกล้องถ่ายภาพจากกล้องโพลารอยด์ ก่อนจะขบกรามแน่นเมื่อเห็นภาพเขานอนแก้ผ้า เหลือแต่กางเกงบ็อกเซอร์ตัวเดียว โดยหน้าผากมีตัวอักษรสีแดงเขียนกำกับเอาไว้เด่นหรา

‘บ้ากาม’

ชลันธรรายภาพในมือจนยับ และขว้างทิ้งลงพื้นห้องอย่างแรง แล้วลุกไปยืนอยู่หน้ากระจกบานสูง นัยน์ตาวาวโรจน์ยามจ้องมองเงาสะท้อนของตัวเอง อักษรสีแดงที่เขียนด้วยลิปสติกกลางหน้าผากเขาคงเป็นฝีมือคนอื่นไปได้ นอกจากยายโสภณีนินนามคนเมื่อคืนนี้

ชลันธรรำคาญอึ้งๆ ยกมือขึ้นถูลิปสติกบ้าๆ นั้นออก แต่ครู่เดียวเท่านั้นเขาก็อดแปลกใจไม่ได้ว่าถ้าหล่อนเป็นโสภณีนีที่ไตรภูมิจ้างมาจริงๆ

หล่อนจะเอาโคมไฟมาตีหัวเขาทำไม นี่เขายังไม่เห็นด้วยซ้ำว่าเลือดออกจนแห้งไปแล้วหรือแค่หัวโน

ในระหว่างที่ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าหล่อนเป็นใครนั้น เขาก็เห็นความว่างเปล่ารอบคอตัวเอง

เมื่อพบว่าสร้อยหยกที่สวมติดตัวมาหลายปีหายไปจากคอชายหนุ่มก็รีบค้นหาสร้อยเส้นนั้นรอบๆ ห้อง แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ

ระย้า! หล่อนต้องขโมยไปแน่ๆ

แม้ว่าหยกนั้นจะร้อยอยู่กับสายเชือกสีดำธรรมดาๆ และไม่ได้มีราคาแพงนัก แต่มันเป็นสร้อยหยกที่อาม่าของเขามอบให้ก่อนท่านจะจากโลกนี้ไป และไม่ใช่เพียงสร้อยหยกหายเท่านั้น นาฬิกาเรือนแสนที่เขาไม่ได้ถอดออกก่อนนอนก็หายไปจากข้อมือด้วย

ชลันธรรีบเดินไปหยิบกางเกงขาวาวที่หล่อนอยู่ข้างเตียงขึ้นมา และมันก็เป็นอย่างที่เขาคาดไว้ ในกระเป๋าตังค์ไม่มีธนบัตรสักใบหลงเหลืออยู่อีก

“อย่าให้เจตตัวอีกทีนะ ยายสิบแปดมงกุฎ!” เขาขบกรามแน่นจนเส้นเลือดบริเวณขมับปูดโปน ความโกรธแค้นแล่นขึ้นเป็นริ้วๆ เมื่อดูที่ว่าหล่อนคงไม่อยู่ที่นี้ให้เขาคิดบัญชีแล้ว

2

เราเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า

ถัดจากป้ายอักษรสีขาว ‘ลี้มเจ้าพระยา’ ที่ประดับอยู่บนแผ่นไม้ระแนงสีน้ำตาลเข้มริมถนนเข้าไป คือสวนอาหารขนาดใหญ่สไตล์โมเดิร์นที่ตกแต่งอย่างเก๋ไก๋และร่มรื่น ชาวมือติดกับลานจอดรถทางด้านหน้าคือออฟฟิศขนาดกลาง ด้านหลังออฟฟิศอยู่ติดกับแม่น้ำ ชลันธรจึงทอดสายตามองออกไปยังเรือสินค้าที่สัญจรไปมา ระหว่างฝั่งมารดาของเขาพรรณนาถึงคุณสมบัติอันดีเลิศประเสริฐศรีของว่าที่ลูกสะใภ้

“แม่แน่ใจหรือครับว่านั่นคือคนจริงๆ” ชลันธรหันกลับมาย้อนถาม ฝ่ายมือออกอย่างแข็งๆ “ใจดีมีเมตตา กิริยามารยาทงาม นามก็เพราะ พุดจากก็เพราะน่าฟัง แถมยังเข้าวัดทุกวันอาทิตย์ กิจกรรมยามว่างคือนั่งร้อยพวงมาลัย ตั้งใจเรียน เป็นเชียนด้านทำอาหาร งานบ้านงานเรือนเป็นเลิศ ตั้งแต่เกิดมาขี้สับสนมาขี้ยังไม่เคยมีประวัติเสียเรื่องผู้ชาย ไนต์คลับไม่เข้า เหล้าไม่แตะ...” เขาถอนหายใจก่อนจะแอบเหน็บทิ้งท้าย

“นี่ถ้าหนูๆของแม่ประเสริฐไปเสียทุกอย่างขนาดนี้ ผมว่าน่าจะไปเป็นนางฟ้าบนสวรรค์แล้วละ”

“ดูพุดเข้า” ผู้เป็นมารดาเอ็ดพลางถอนหายใจเบาๆ “แม่พุดเรื่องจริงทั้งนั้น ลูกต่างหากที่เอาแต่มอญองในแง่ร้ายมาตลอด”

“ผมก็แค่พูดไปตามหลักความจริง ผู้หญิงที่ไหนจะดีได้ไม่มีที่ติขนาดนั้น”

อี! คุณยายยลึบแปดมงกุฎที่รูดทรัพย์เขาไปเมื่อสองคืนก่อนสิ หน้าตาสวยสะพรั่งประดุจนางฟ้า ทว่าจิตใจกลับสวนทางกันอย่างสิ้นเชิง

เข้าวันนั้นชลันธรรหาตัวหล่อนให้วุ่น นำเสียตายที่กล้องวงจรปิด บริเวณทางเดินหน้าห้องของเขาเสียพอดี เขาก็เลยไม่มีช่องทางในการเอาผิดผู้หญิงคนนั้นง่าย ๆ ทั้งยังไม่รู้ว่าจะไปสืบเสาะหาตัวหล่อนจากที่ไหน เพราะไตรภูมิบอกว่าไม่ได้จ้างใครมานั่งเฝ้าเป็นตึกตาคบเวทอย่างที่เขาเดา

แน่ละ...ชลันธรไม่ได้แจ้งความ และเพียงแค่นลกลูกถามข้อมูลจาก ไตรภูมิกับพนักงานรีสอร์ตแบบเนียนๆ ในช่วงที่เขาอยู่ร่วมงานมงคลสมรสเท่านั้น เพราะเขาคงเสียหน้ามาก ถ้าจะให้ใครรู้ว่าถูกผู้หญิงรูดทรัพย์ แถมถ่ายรูปแบล็กเมลล์แปะไว้กลางหน้าผาก โดยที่เขายังไม่ได้แถมหล่อนด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มเพิ่งขับรถกลับมาถึงกรุงเทพฯ อย่างเซ็งๆ เมื่อเข้าวันนี้ แต่แล้วกลับต้องเซ็งมากขึ้น เมื่อมารดาмаพูดเรื่องพรามุกถึงห้องทำงาน

ท่านปรารภน่าจะให้เขาไปรับพรามุกมากินข้าว ดูแลเอาใจในช่วงที่พรามุกเพิ่งจะเสียบิดาไป เพราะทั้งเพลิงเพชร พลอยบุษย์ และแพรวทิมซึ่งเป็นพี่แท้ๆ ของพรามุกต่างแยกย้ายกันไปทำงานหาเงินใช้หนี้ ส่วนอาทิตย์อยู่เป็นมารดานั้นเสียไปตั้งแต่พรามุกยังเป็นเด็ก ศิภุภทรจึงไม่ยากให้พรามุกรู้สึกเหมือนตัวคนเดียว ซึ่งชายหนุ่มไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมมารดาของเขาถึงห่วงใยความรู้สึกของพรามุกนักหนา

โอเค...หลายปีก่อนพรามุกอาจจะเคยช่วยแต่งงานแก้เคล็ดจนเขามีชีวิตรอดมาจนทุกวันนี้ แต่ก็ไม่เห็นจำเป็นถึงขนาดต้องให้เขาละทิ้งความสุขทั้งชีวิตมาแต่งงานอยู่กับพรามุกจริงๆ เสียหน่อย

ช่วงที่พรามุกไปเรียนเมืองนอก เขายังพอขายเปียกที่จะไม่คุยเรื่องแต่งงานได้ แต่พอห่าล่อนกลับมาไม่ทันไร ทั้งบิดาและมารดาก็เริ่มคะยั้นคะยอให้เขาไปหาห่าล่อนทุกวัน จนเขาเริ่มกังวลว่าจะเสี่ยงการคลุมถุงชนไม่พ้น

หรือเขาจะต้องลงทุนไปจ้างผู้หญิงสักคนมาแกล้งเป็นเมียทองสองเดือนเหมือนในละครที่เลขาฯ อ้อมติดอมแงมจนเอามาเมาท์ที่ออฟฟิศบ่อยๆ กันนะ บิดามารดาถึงจะยอมเลิกบังคับใจเขาให้ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงที่ไม่ได้รักเสียที

“เอาอย่างนี้ไหมล่ะลัน” ศติภทธรยื่นข้อเสนอด้วยน้ำเสียงอ่อนลง “ถ้าหนูมุกมีข้อเสียที่ถูกรับไม่ได้มากกว่าสามข้อขึ้นไป แม่จะไม่พูดเรื่องแต่งงานอีก ลูกจะได้เลิกหาว่าพอกับแม่บังคับใจลูกเสียที”

รอยยิ้มในแววตาของผู้เป็นมารดานั้น มีหรือที่ชลันธรจะดูไม่ออก ศติภทธรเป็นผู้หญิงเจ้าเล่ห์ ซึ่งตัวเขาเองก็ได้รับนิสัยนี้มาจากห่าล่อนเต็มๆ

ดังนั้นเขาจึงมั่นใจฟันเปอร์เซ็นต์ว่ามารดากำลังวางแผนให้เขาไปใกล้ชิดพรามุกเพื่อคอยหาข้อเสียของห่าล่อน และตราบไคที่ยังหาข้อเสียไม่ได้ เขาก็จะต้องไปไหนมาไหนกับพรามุกเรื่อยๆ จนความใกล้ชิดพัฒนาเป็นความรัก

ชลันธรหรือตามองมารดาครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มพรวน

“แม่พูดเองนะครับว่าถ้าผมหาข้อเสียของหนูมุกได้ แม่จะไม่บังคับให้ผมแต่งงานกับหนูมุกอีก” ชลันธรแกล้งเดินตามเกม แล้วเขาก็เห็นมารดาพยักหน้าพร้อมยิ้ม

“แต่ภายในสามเดือน ถ้าลูกหาข้อเสียของหนูมุกไม่ได้ ลูกจะต้องไม่ขายเปียกเรื่องแต่งงานอีก ตกลงไหมจ๊ะ”

“ไม่มีปัญหาครับ” ชลันธรดีดนิ้วดังเป๊าะ รับคำอย่างไม่ลังเลดวงตามุกๆ นั่นมีประกายระยิบระยับยามมองศติภทธรเดินออกจากห้อง ถ้ามารดาเขาคิดว่าภายในสามเดือนนี้จะทำให้ความใกล้ชิดกลายเป็น

เป็นความรัก คราวนี้ก็พลาดแล้วละ เพราะเขาจะไม่เสียเวลาสักวันเดียว เพื่อใกล้ชิดผู้หญิงร้ายกาจอย่าง พรามุก วงศ์นวนนาง

ชายหนุ่มกดปุ่มโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานหาเลขาฯ อ้อม ก่อนจะยกหูขึ้นกรอกเสียงลงไปอย่างอารมณ์ดี

“เข้ามาพบผมหน่อย ด่วนมาก” เขาวางสายไม่ถึงห้าวินาที เลขาฯ ร่างเล็กวัยสามสิบต้นๆ ที่สวมแว่นสายตาทรงดำทื่อๆ ก็เปิดประตูเข้ามาด้วยท่าทางกระตือรือร้น

“เรียกหาอ้อม มีอะไรให้รับใช้คะเจ้านาย” หล่อนยิ้มกว้างจนเผยให้เห็นฟันขาววาวรับกับสีผิวแบบลูกคนจีนแท้ๆ ตาที่ติดอยู่แล้วนั้นหยีจนแทบปิดสนิท ปกติเลขาฯ อ้อมเป็นคนร่าเริงสดใส ทั้งยังขยันขันแข็งและทำงานเก่ง เขาจึงไม่เคยเปลี่ยนเลขาฯ เลยตลอดห้าปีมานี้ แต่เขาชักเริ่มอยากเปลี่ยนเลขาฯ เพราะเห็นหล่อนสวมแว่นโบราณๆ มาทำงานนี่แหละ!

“ผมบอกคุณแล้วใช่ไหมว่าผมไม่ชอบให้ใส่แว่นมาทำงาน” ชลันธรดำหนิเสียงเข้ม เพราะไฉ่แว่นบ้าง? นั่นมันทำให้เขานึกถึงยายลูกเปิด!

ตั้งแต่วันแรกที่เลขาฯ อ้อมมาขึ้นโบสถ์นคร เขาแทบจะไม่รับเข้าทำงานเพราะแว่นนั้น แต่ประวัติการทำงานของหล่อนดีจนเข้าขั้นดีมาก เขาเลยรับไว้ และสั่งให้สวมคอนแทกต์เลนส์มาทำงาน ซึ่งหล่อนก็ปฏิบัติตามโดยดีมาตลอด

“ขอโทษคะเจ้านาย คือวันนี้อ้อมหาคอนแทกฯ ไม่เจอจริงๆ อย่าเพิ่งเปลี่ยนเลขาฯ เลยนะคะ รับรองว่าพุงนี้อ้อมจะไม่ใส่แว่นให้เกะกะ ลูกตาเจ้านายอีกแล้วละคะ” หญิงสาวยืนยันหนักแน่นพลาถยกมือขึ้นตะเบะเลียนแบบท่าทางของทหารเกณฑ์ ก่อนจะเอ่ยถามเสียงใส “ว่าแต่เจ้านายเรียกอ้อมมีเรื่องอะไรคะ”

“หานักสืบเก่งๆ ให้ผมคนสิ ผมอยากได้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้หญิงที่ชื่อ พรามุก วงศ์นวนนาง”

เลขาฯ อ้อมนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่นจน
ชลันธรถึงกับจ้องหล่อนอย่างแปลกใจ เลขาฯ สาวเริ่มตั้งสติได้ และ
ยกมือขึ้นปิดปากแต่ก็มีวายุหัวเราะคิกคัก

“ขอโทษค่ะเจ้านาย อ้อมแค่ขำนามสกุลคุณพราวมุก นีนามสกุล
ของเธอจริงๆ หรือว่าเคยถ่ายแบบให้นิตยสารนวนางคะเนี่ย”

ได้ยินบทวิเคราะห์นั้น ชลันธรเองก็ถึงกับอึ้งไปนิดหน่อยก่อนจะ
หัวเราะพรีด

จำได้ว่าเมื่อก่อนพราวมุกเคยถูกเพื่อนล้อเรื่องที๋นามสกุลบังเอิญไป
คล้องกับชื่อหนังสือโป๊อยู่บ่อยๆ แต่คงเพราะเขาคุ่นเคยกับนามสกุล
หล่อนมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ทั้งยังต้องคอยปลอมไม่ให้หล่อนร้องให้เวลา
ถูกล้อ เขาก็เลยชินจนไม่รู้สึกรำ แต่ที่รำเมื่อครู่ก็เพราะดันไปนึกภาพ
ลูกเปิดถ่ายหวิวลงปกหนังสือตามที่เลขาฯ อ้อมสัพยอกต่างหาก

“ถ้ายายนั่นเคยถ่ายแบบลงปกนวนางจริง มีห้วงนวนางฉบับนั้น
คงขายไม่ออก”

“เจ้านายนะ” เลขาฯ อ้อมหัวเราะ ก่อนจะวกกลับเข้ามาเรื่องงาน
อีกครั้ง “ถ้ายังงั้นอ้อมจะรีบติดต่อหานักสืบให้ นะคะ เจ้านายรีบ
หรือเปล่า”

“ภายในวันนี้ได้ยิ่งดี”

“ไม่มีปัญหาค่ะ” เลขาฯ อ้อมยกมือขึ้นตะเบะอีกครั้ง ซึ่งนับเป็น
อีกเหตุผลหนึ่งที่ชลันธรรยังคงจ้างหล่อนไว้ เพราะไม่ว่าจะงานเล็กงาน
ใหญ่ เลขาฯ อ้อมจัดการได้ไม่เคยบ่น ทั้งยังไม่ซอกแซกถามโน่นถามนี่
จนน่ารำคาญ หรือทำตัวเป็นพวกสอดรู้สอดเห็นเหมือนเลขาฯ คน
ก่อนๆ ของเขาอีกด้วย

เสียงประตูปิดลงเมื่อเลขาฯ สาวกลับออกไป ชลันธรเดินตรงไป
ยืนมองทัศนียภาพแม่น้ำเจ้าพระยาที่ริมหน้าต่างหลังโต๊ะทำงานอีกครั้ง
ก่อนจะยืมพราาย เมื่อคิดในใจว่านักสืบคงใช้เวลาไม่ถึงสามเดือนด้วยซ้ำ

ในการหาข้อเสียเพียงสามอย่างของผู้หญิงที่เขากำลังจะถูกบังคับให้แต่งงานด้วย คราวนี้เขาก็ไม่ต้องทนฟังบิดามารดาพูดชื่อของหล่อนให้ระคายหูอีก

ทันใดนั้นเอง โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะก็ดังขึ้น เมื่อเขาหันไปหยิบมาดูเบอร์ก็พบว่า เป็นไหมทอง นางเอกละครดาวรุ่งที่กำลังมาแรงมากคนหนึ่งขณะนี้

สามเดือนก่อนเขาพบไหมทองโดยบังเอิญตอนอัดรายการ *ชีวิตี้เกิดมาเมarth* ซึ่งมาขอใช้เรื่อนำเที่ยวของลิมเจ้าพระยาเป็นโลกชน ด้วยความที่ไหมทองแสดงท่าทีอย่างไม่ปิดบังว่าพึงพอใจในตัวเขา และเขาก็พึงพอใจในรูปโฉมของหล่อนเช่นกัน พอได้คุยกันวันนั้นเลยติดต่อกันมาเรื่อยๆ และแน่นอนที่เดียวว่ามันเป็นความสัมพันธ์แบบไม่ผูกมัด

ชลันธรยิ้มพรวาย คิดในใจว่าฉลองล่วงหน้าสักหน่อยก็ดี

“ครับไหม” ชายหนุ่มรับโทรศัพท์พร้อมยิ้ม ก่อนจะได้ยินหล่อนเอ่ยชวนไปเที่ยวด้วยกันอย่างเคยด้วยเสียงอ่อนหวาน “ได้สิครับ คืนนี้พบกันที่เปรี่ลีนา”

เมื่อแสงสุดท้ายของดวงตะวันพ้นไปจากเส้นขอบฟ้า

แสงไฟจากอาคารบ้านเรือนต่างๆ ภายในกรุงเทพมหานครก็เริ่มสว่างไสวขึ้น ผู้คนส่วนใหญ่ที่ต่างเหนื่อยล้าจากงานเริ่มใช้เวลาในการพักผ่อน แต่สำหรับบางคนนั้น เวลาทำงานอาจเพิ่งเริ่มต้น

รถโดยสารปรับอากาศคันหนึ่งเคลื่อนมาจอดที่ป้ายประจำทาง ย่านสุขุมวิท หญิงสาวรูปร่างสมส่วนในชุดกระโปรงโทนมืดสีเขียวย่อนติดกระดุมครบทุกเม็ด และถักเปียหลวมๆ พาดไหล่ข้างหนึ่ง ก้าวลงมายืนริมบาทวิถี ก่อนจะยกมือขึ้นขยับแว่นทรงกลมกรอบดำอันใหญ่ให้เข้าที่เข้าทาง ระหว่างมองไปยังป้ายที่เขียนด้วยภาษาอิตาเลียนบนสุดของอาคารทรงสวยซึ่งอ่านออกเสียงว่า ‘เปรี่ลีนา’

ภายในนั้นคือสถานบันเทิงหุหราที่เหล่าไฮโซทั้งหลายนิยมมาพบปะสังสรรค์ในยามค่ำคืน

พราวมุก วงศ์นวนาง มาทำงานที่ในศัลยกรรมแห่งนี้ได้ราวเดือนกว่า อันที่จริงหล่อนไม่เคยนึกมาก่อนด้วยซ้ำว่าจะต้องมาทำงานในสถานที่โอเคเจรเซนนี้ ทั้งที่เพิ่งเรียนจบด้านจิตเวชที่ไฮไลต์มาจากลอนดอน

นิกย้อนไปถึงเหตุการณ์เมื่อสองเดือนก่อนที่ไร ความรู้สึกแปรปลาลบก็ก่อตัวขึ้นในหัวใจอย่างห้ามไม่ได้

ตอนนั้นพราวมุกตั้งใจจะกลับมาเซอร์ไพรส์บิดาและทุกคนในครอบครัวก่อนกำหนด แต่สุดท้ายกลับต้องมาเจอเรื่องเซอร์ไพรส์เสียเอง

บิดาของหล่อนสิ้นบุญด้วยโรคหัวใจวาย ทั้งยังทิ้งหนี้สินเอาไว้ให้อีกสามสิบล้าน

‘ครับ...สามสิบล้าน และที่เร่งด่วนที่สุดก็คือบ้านหลังนี้กำลังจะหมดสัญญาในอีกสามเดือนข้างหน้า ถ้าพวกคุณไม่นำเงินไปไถ่ถอน...ทางเจ้าสัวบุญชัยก็จะยึดบ้านหลังนี้ ส่วนนี้เป็นสำเนาเอกสารการกู้ยืมที่เจ้าสัวบุญชัยฝากมาให้พวกคุณครับ’

นายความเข้ามาชี้แจงเรื่องนี้สิ้นภายหลังจากเสร็จสิ้นงานศพไปได้ไม่นาน ทั้งสี่พี่น้องที่ยังคงโศกเศร้าจากการจากไปของบิดาจึงตั้งขุนงและตกตะลึงไปตามๆ กัน เพราะไม่มีใครเคยรู้มาก่อนว่าบ้านวงศ์นวนางกำลังจะถูกยึด

‘แล้วจิตเวชของเราล่ะครับ’ เพลิงเพชรเป็นคนแรกที่ถามถึงกิจการร้านเพชรซึ่งยังไม่มีลูกค้าคนไหนเข้าไปรับช่วงต่ออย่างเป็นทางการ

เนื่องจากเพลิงเพชรถนัดงานด้านเขียนโปรแกรม วันๆ ชลुकอยู่แต่หน้าจอคอมพิวเตอร์ ส่วนพลอยบุญชัยนั้นไปได้งานเลขาฯ ที่ชลบุรี และแพรวทิมก็ดูเหมือนจะยังสนุกกับชีวิตไปเรื่อยๆ เรียนไม่จบอะไรเป็นชิ้นเป็นอันเลยสักอย่าง พราวมุกจึงรับปากกับบิดาว่าถ้าไม่มีใครอยาก

รับช่วงดูแลร้านเพชรอย่างจริงจัง หล่อนจะเข้าไปช่วยดูแลเอง

แต่แล้วก็เหมือนฟ้าผ่าลงกลางแดดจ้า...

‘ผมเสียใจด้วยครับ คุณท่านถูกยี้ตร้านไปก่อนที่จะเสียได้ไม่กี่วัน’

คำพูดของทนายในตอนนั้นทำให้พรามุกู้สึกว่าตลอดเวลาหกปีที่ผ่านมาของหล่อนไร้ความหมาย

หล่อนตัดสินใจไปเรียนต่อด้านอัญมณีและการออกแบบเครื่องประดับ เพื่อจะกลับมาช่วยงานที่ร้านของบิดา มาทำให้บิดาภูมิใจ ไม่ใช่เพื่อกลับมารับรู้ว่าคุณค่าตัวเองไม่เหลืออะไรเลย ไม่ว่าจะป็นร้าน บ้าน หรือแม้กระทั่งชีวิตของคนที่คุณหล่อนรักมากที่สุด

ตอนนั้นพอทนายลากลับ พรามุกกับพี่ๆ ก็ปรึกษารือกันว่า อยากจะรักษาบ้านวงศ์นวนางเอาไว้ เพราะมันเป็นสถานที่รวมความรัก และเต็มไปด้วยความทรงจำมากมายเกี่ยวกับบิดามารดา แม้ว่าหล่อนจะเป็นน้องคนสุดท้อง ไม่มีโอกาสผูกพันกับมารดาเท่าพี่ๆ แต่หล่อนก็ได้ยินเรื่องเล่าเกี่ยวกับมารดาจากบิดาเสมอ

พรามุกยินดีทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาบ้านวงศ์นวนางเอาไว้ แต่ระยะเวลาแค่สามเดือนกับจำนวนเงินสามสิบล้าน มันมากมายเหลือเกินสำหรับคนที่เพิ่งเรียนจบอย่างหล่อน

อีกทั้งสาขาวิชาที่คุณหล่อนเรียนมามันก็ใช้จะหางานทำได้ง่ายๆ ถ้าไม่มีกิจการเป็นของตัวเอง เงินเดือนก็คงจะได้แค่หมื่นสองหมื่นเท่านั้น แล้วเวลาแค่สามเดือนมันจะไปพออะไรกับหนี้สินจำนวนมหาศาล ยิ่งตอนนี้เหลือเวลาอีกแค่เดือนเดียว พรามุกจึงคิดจะขบโกยเงินจากในตู้คลังแห่งนี้ไปให้มากที่สุด

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อเรียกขวัญและกำลังใจให้ตัวเอง ก่อนจะเดินตรงไปที่ประตูทางด้านหน้า ซึ่งมีพริตตีหน้าตาสะสวย ยืนต้อนรับลูกค้าอยู่ หล่อนยิ้มทักทายเล็กน้อยตามประสาคนเคยคุยกัน แต่ไม่นานนักก็ขอตัวเข้ามาทางด้านใน

เสียงเพลงจังหวะเร้าใจดังสนั่น กลิ่นควันบุหรี่คลุ้ง รวากับ
หลุดเข้ามาอยู่ในอีกโลกหนึ่งที่เต็มไปด้วยผู้คนมากมายหลายตา แม้
ภายในเปรลีนาจะค่อนข้างมืดและมีเพียงแสงไฟดิสโกสาดไปทางนั้นที่
ทางนี้ที่ พราวมุกก็คุ้นกับทางเดินภายในสถานบันเทิงแห่งนี้จนแทบ
จะหลับตาเดินได้เลยด้วยซ้ำ

ระหว่างที่หล่อนตรงไปยังห้องแต่งตัวด้านหลังเวที ผู้หญิงคนหนึ่ง
ก็รีบร้อนกลับออกมาจากห้องน้ำทางด้านข้างโดยไม่ทันระวัง และเกือบ
ชนหล่อนเข้าอย่างจัง

“อู๊ย!” เสียงอุทานของผู้หญิงคนนั้นดังขึ้นพร้อมกับเจ้าตัวถอยหลัง
ไปหนึ่งก้าว

พราวมุกหันไปมองโดยอัตโนมัติ แต่แล้วก็ต้องถึงกับนิ่งอึ้ง เพราะ
โลกนี้ช่างกลมจนน่าเกลียดเหลือเกิน

“แหม...นี่กว่าใครที่ไหน ที่แท้ก็น้องมุกแห่งนิตยสารวอลนง เอ๊ย!
บ้านวงศ์นวนนางนี่เอง” ไหมทองยิ้มทักอย่างเป็นมิตร ทั้งๆ ที่คำพูดแฝง
อารมณ์แค้นเคืองเอาไว้อย่างเต็มเปี่ยม

พราวมุกไม่ชอบผู้หญิงคนนี้ ทั้งยังอดคิดไม่ได้ด้วยว่าถ้าไม่มี
ไหมทองกับมารดา ครอบครัววงศ์นวนนางก็คงไม่ต้องประสบชะตากรรม
เลวร้าย บิดาของหล่อนอาจจะไม่ตาย และหล่อนก็คงได้กลับมาอยู่กับ
ครอบครัวอย่างมีความสุข

ถึงหล่อนจะไปใช้ชีวิตที่ลอนดอนตั้งแต่หกปีก่อน แต่ก็ทันได้
เห็นหน้าฝ่ายคำ มารดาเลี้ยงจากเมืองเหนือที่บิดาของหล่อนไปติดพัน
ฝ่ายคำมีลูกติดอยู่หนึ่งคน ซึ่งก็คือไหมทอง

ทั้งสองคนแสดงตัวเป็นคนดีมาตลอด พี่ๆ ของหล่อนก็เลยตายใจ
ส่วนพราวมุกนั้นก็ไม่ได้คัดค้านมาตั้งแต่ต้น ทั้งยังดีใจเสียอีกที่บิดาจะ
มีใครสักคนคอยอยู่เคียงข้างในยามแก่เฒ่า

นึกไม่ถึงเลยว่าฝ่ายคำนี่แหละเป็นคนชักจูงบิดาของหล่อนไปเที่ยว

กาสิโน ตักตวงทรัพย์สินเงินทองไปมากโข โดยที่พี่ๆ ของหล่อนไม่เคยรับรู้ กระทั่งวันที่บิดาไม่เหลืออะไรแล้ว สองแม่ลูกถึงได้เริ่มเผยแพร่ธาตุแท้ ไม่ไผ่หล่อนนำมาร่วมไว้อาลัยในงานศพเลยสักวัน

ตอนนี้ใหม่ทองกับมารดาคงจะใช้ชีวิตอย่างสุขสบายในบ้านใหญ่โตหรูหราที่บิดาของหล่อนเคยซื้อให้ ตรงข้ามกับหล่อนและพี่ๆ ที่ต้องช่วยกันทำงานหามรุ่งหามค่ำ เพื่อรักษากันวงศ์วานนางเอาไว้ ล่าสุดแพรทัปทิมก็ตัดสินใจไปถ่ายแบบวบบหวิลงปกนิตยสารฉบับหนึ่ง ซึ่งหล่อนเข้าใจดีว่าแพรทัปทิมต้องการหาเงินมาช่วยไถ่ถอนบ้าน แต่นิตยสารฉบับนั้นก็ทำให้เพลิงเพชรโกรธมาก สองคนเข้าหน้ากันไม่ติด แพรทัปทิมเลยตัดสินใจย้ายออกไปอยู่ข้างนอกเพียงลำพัง

พี่ชายกับพี่สาวของหล่อนต้องมาหันหลังให้กัน ต้นเหตุก็มาจากใหม่ทองกับมารดาทั้งนั้น แล้วใหม่ทองยังจะมีหน้าเอาเรื่องนิตยสารบ้าๆ นั้นมาล้อเลียนนามสกุลวงศ์วานนางอีก

“แหม...พี่พูดความจริงทำไมต้องทำหน้าบึ้งหน้าตึงขนาดนั้นด้วยล่ะมุก” ใหม่ทองหัวเราะคิกคัก แกว่งตาเป็นประกายยิ้มเยาะเมื่อเห็นพรามุกโมโห “ที่จริงมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหายอะไรนะ พี่เข้าใจนะจะว่าตอนนี้สถานการณ์ในบ้านมุกกำลังแย่ อะไรที่มันขายได้ก็ต้องหยิบจับมาขายให้มันได้เงินไว้อ่อน ไม่งั้นเดี๋ยวบ้านถูกเจ้าหนี้ยึดไปจริงๆ ละอายเขาตายเลย”

นางเอกสาวเน้นคำว่า ‘ขาย’ เสียจนพรามุกถึงกับกำหมัดแน่น

“แล้วนี่น้องมุกมาทำอะไรแถวนี้ล่ะ ได้ยินว่าปกติไม่เที่ยวกลางคืนไม่ใช่เหรอ หรือว่ามาหาลำโพงพิเศษไปช่วยพี่เพชรปลดหนี้อีกคน แหม...ช่างเป็นน้องที่ดีเหลือเกินนะจ๊ะ ถ้าพี่เพชรรู้เข้าคงภูมิใจน่าดู คนหนึ่งลงทุนไปแก้ผ้าถ่ายนู้ด อีกคนก็มาเดินล่าเสี้ยนในผับ แต่อย่าหาว่าพี่อย่างโน้นอย่างนี้เลยนะมุก พี่แค่อยากจะเตือนด้วยความหวังดีว่าแต่งตัวอย่างนี้...” ใหม่ทองหัวเราะ มองพรามุกตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างเหยียดๆ “ไปเดิน

ขอส่วนบุญส่วนกุศลที่วัดดีกว่าจ๊ะ”

เสียงหัวเราะคิกคักของไหมทองตอนที่หมุนตัวเดินกลับไปโต๊ะด้วยท่าทางเย้ยหยันนั้นทำเอาพราวมุกถึงกับสติขาดผึง แต่ในระหว่างที่กำลังจะสาวเท้าตามไปเอาเรื่อง มือนุ่มๆ ของใครคนหนึ่งก็คว้าต้นแขนหล่อนจากข้างหลัง

“อย่านะมุก”

เมื่อพราวมุกหันกลับไปมองก็เห็นว่าเป็นลูกบิด เพื่อนสาวประเภทสองของหล่อนที่มีรูปร่างเหมือนผู้หญิงทุกกระเปียดนิ้ว แม้แต่เสียงก็ยังเหมือนผู้หญิงมากชนิดที่ว่าถ้าไม่ใช่เพื่อนสนิทจริงๆ ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าลูกบิดใช้คำว่า ‘นาย’ นำหน้าชื่อในบัตรประชาชน

บิดาของลูกบิดเป็นเจ้าของไนต์คลับมากมาย ดังนั้นพอหล่อนจบปริญญาตรีก็กลับมาจากลอนดอนเมื่อสองปีก่อน จึงเข้ามาช่วยกิจการของบิดาที่ผับหรูสไตล์อิตาลีแห่งนี้ ซึ่งชื่อเปรสิยานั้นก็มาจากความหมายของคำว่าลูกบิดในภาษาอิตาลี

“ฉันได้ยินหมดแล้ว แต่แกอย่ามีเรื่องในผับของฉันเลยนะ ขอร้อง” ลูกบิดกะพริบตาปริบๆ ในเชิงวิงวอน พราวมุกจึงได้แต่ถอนหายใจ มองตามไปยังโต๊ะที่ไหมทองนั่งด้วยท่าทางฮึดฮัด แต่แล้วก็ต้องอึ้งเมื่อเห็นไหมทองนั่งลงข้างๆ ชายหนุ่มที่หล่อนคุ้นหน้าคุ้นตาเป็นอย่างดี

“ผีเนากับโลงผู้ซัดๆ” พราวมุกเผลอพูดออกมา เมื่อเห็นสองคนนั้นนั่งคุยกันอย่างใกล้ชิดสนิทสนม ดวงตากลมโตภายใต้แว่นกรอบดำอันใหญ่จ้องพวกเขาเขม็ง ผิดจากลูกบิดที่ขมวดคิ้วอย่างงุนงง

“แกรู้จักผู้ชายคนนั้นหรือ”

คำถามของเพื่อนรักนั้นทำให้พราวมุกกระตุกยิ้มมุมปาก

“รู้จักดีเลยละ” พราวมุกว่าแล้วก็สาวเท้าไปทางโต๊ะของไหมทองอีกครั้ง ทว่าลูกบิดก็รีบคว้าแขนไว้ด้วยความตกใจ

“เฮ้ย! ไหนว่าจะไม่มีเรื่องไง”

“ไม่ต้องห่วงหรอกน่า” พรามุกหันมาแกะมือลูกปิดออกจาก
ต้นแขนพร้อมยิ้ม ตาเป็นประกายระยิบระยับเสียจนลูกปิดใจคอไม่ดี
ชอบกล “รับรองว่างานนี้ไม่มีตบ”

เสียงเพลงจังหวะเร้าใจค่อยๆ เปลี่ยนเป็นท่วงทำนองเพลงรัก
หวาน ไหมทองนั่งคลอเคลียอยู่ข้างๆ ชลันธรบนโซฟาสีแดงกำมะหยี่
ก่อนจะเอ่ยปากชักชวนเสียงฉะฉอน

“ไหมชอบเพลงนี้มากเลยคะฉัน เราไปเดินรำกันดีไหมคะ”

“ไม่เอาละ” ชายหนุ่มปฏิเสธเสียงเรียบ ทั้งยังแกะมือหญิงสาว
ที่กอดไหล่เขาออกด้วยสีหน้าที่เริ่มบอกชัดว่าไม่สบอารมณ์ “ผมว่าเรา
กลับกันดีกว่า”

“ทำไมละคะ เราเพิ่งจะมานั่งได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงด้วยซ้ำ” ไหมทอง
แก้งทำหน้าอพลางยกมือขึ้นกอดไหล่ชายหนุ่มอีกครั้ง แต่นอกจาก
อารมณ์ของเขาจะไม่ดีขึ้นแล้ว ดวงตาคมกล้ายังมองหล่อนอย่างดูๆ
จนหล่อนหน้าเสียไปครู่หนึ่ง ทว่าเมื่อน้อยยังคงไม่ยอมขยับออกจากไหล่
ของเขา

เมื่อครู่นี้หล่อนเพิ่งแอบไปโทรศัพท์นัดแนะกับนักข่าวในห้องน้ำ
ให้ช่วยถ่ายรูปของหล่อนกับชลันธรสวีตกันไปลงนิตยสาร หมายถึง
จะสร้างกระแสให้ตัวเอง แม้ว่าหล่อนอาจโดนโจมตีที่มีภาพกอดกับผู้ชาย
ในไนต์คลับ แต่อายุหล่อนก็ไม่ใช่เด็กๆ แล้ว มันออกจะคุ้มเสียด้วยซ้ำ
ถ้าภาพทั้งหมดนั้นจะช่วยให้หล่อนผูกมัดทายาทเพียงคนเดียวของ
ลิ้มเจ้าพระยาไว้ได้

เขาหล่อ รวย ทรงสเปกหล่อนมาก หากได้เขาเป็นแฟน หล่อน
คงไม่ต้องลำบากเอาตัวเข้าแลกกับเศรษฐีชราเพื่อหางานดีๆ ทำเหมือน
ช่วงที่ผ่านมาอีก

ไม่มีใครรู้หรอกว่าบทนางเอกละครเรื่องแรกที่ทำให้หล่อนมีชื่อเสียง
ขึ้นมาได้นั้นต้องแลกมาด้วยอะไร

ไหมทองสะอิดสะเอียนเหลือเกินที่ต้องปรนเปรอผู้ชายแก่คราว
บิดาบ่อยครั้ง จนใครต่อใครเอาไปซุบซิบนินทากันหนาหู โชคดียังไม่มี
ใครได้หลักฐานยืนยันแน่ชัด ตอนนี้หล่อนถึงต้องมองหาผู้ชายดีๆ สักคน
ที่จะช่วยกลบข่าวฉาวๆ ด้วยการประกาศต่อหน้าทุกคนว่าหล่อนมี
แฟนแล้ว ซึ่งแน่นอนว่าแฟนของหล่อนคนนั้นต้องสามารถบำรุงบำเรอ
หล่อนได้นานๆ และซลันธรรักเข้าเป้าตรงเผง

ตั้งแต่วินาทีแรกที่หล่อนเจอเขาตอนไปอัดรายการ *ฮู๊ดดี๊* เกิด
มาเมาท์ไหมทองก็บอกตัวเองว่าผู้ชายคนนี้แหละที่หล่อนต้องการ

ทว่าจริตมารยาของหล่อนไม่สามารถมัดใจเขาได้เสียที ไหมทอง
ถึงต้องวางแผนชวนเขามาที่นี่

“ผมว่าไหมน่าจะรู้ล่ะว่าทำไม”

น้ำเสียงหงุดหงิดนั้นไม่ได้ทำให้หญิงสาวเปลี่ยนความตั้งใจเลย
แม้แต่น้อย

หล่อนรู้...รู้ว่าตัวเองเป็นดารา ทั้งยังค่อนข้างมีชื่อเสียง ซลันธรร
เลยเกรงว่าการทำอะไรประเจิดประเจ้ออาจทำให้นักท่องเที่ยวหรือบริกร
แอบถ่ายภาพไว้จนกลายเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ในโลกโซเชียล แต่ก็คง
มีเพียงเขาเท่านั้นที่พยายามระวังตัวอยู่ตลอดเวลา

“แหม...” ไหมทองยังไม่ทันได้ใช้จริตมารยาอดอ้อนเพื่อถ่วงเวลา
ให้มือดีถ่ายภาพนานไปกว่านี้ เสียงร้องไห้ของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังขึ้นใน
บริเวณใกล้ๆ

ไหมทองแปลกใจ หล่อนหันไปทางต้นเสียงพร้อมกับชายหนุ่ม
นึกไม่ถึงเลยว่าผู้หญิงที่ยืนร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่นั้นคือยายสี่ตาแสนแฉะ
ลูกสาวคนเล็กของเพทหาย

“ใจร้าย...ทำไมคุณทำแบบนี้กับฉันได้ลง” พรวามุกบิ๊บเสียง
ให้เล็กกว่าปกติ เบะปากร้องไห้โฮๆ เรียกความสนใจจากผู้คนในบริเวณ
ใกล้เคียงได้ไม่ยากนัก ก่อนจะยกมือขึ้นถอดแว่นออกมา และเช็ดน้ำตา-

เทียมแล้วสวมกลับดังเดิม

หญิงสาวสะอื้นอีก มองตรงมายังชัลนธรเป็นเชิงตัดพ้อ

“คุณเป็นสามีที่ใจร้ายมาก ทั้งเมียที่ท้องสองเดือนให้นอนเฝ้าบ้านคนเดียว แล้วตัวเองออกมาพลอดรักกับผู้หญิงคนอื่น ถ้าไม่เห็นแก่ฉันที่เป็นเมีย ก็น่าจะเห็นแก่ลูกที่อยู่ในท้องของฉันบ้าง ตอนยังไม่ได้ฉันกับบอกว่ารักกันรักหนา แต่พอได้ฉันจนท้องแล้วก็ออกมาหาความสุขกับผู้หญิงคนอื่น ฮือๆ ทำไมชีวิตของฉันมันถึงได้บัดซบเฮงซวยขนาดนี้”

เสียงร้องไห้ของพรวามุกทำเอาผู้คนในบริเวณใกล้เคียงเริ่มซุบซิบนินทากันยกใหญ่ ไหมทองไม่อยากจะเชื่อว่าชัลนธรจะรู้จักกับพรวามุกมาก่อน หรือต่อให้รู้จักกันมาก่อนจริงๆ เขาก็ไม่น่ามีรสนิยมเอาผู้หญิงเขยๆ เล่มๆ อย่างพรวามุกมาเป็นภรรยาได้

ดาราสาวหันไปมองชายหนุ่มที่กำลังมองพรวามุกอย่างงุนงง แต่ครู่เดียวเท่านั้นเขาก็หันไปมองคนรอบข้างด้วยสีหน้าท่าทางที่ฟ้องว่าอายจากการถูกประจานในเรื่องไม่เป็นเรื่อง ชายหนุ่มหันกลับมาจ้องหน้าพรวามุกอีกครั้ง ก่อนจะลุกขึ้นยืนและทำหน้าที่บั้งตึง

“พูดบ้ออะไรของเธอ ใครเป็นสามีเธอ แล้วเธอท้องกับใครกัน”

เท่านั้นแหละ...พรวามุกก็ร้องไห้โฮราวกับเด็กๆ ก่อนหันไประบายกับผู้คนรอบข้างด้วยท่าทางเสียอกเสียใจอย่างสุดแสน

“ทุกคนดูสิคะ...” เสียงนั้นขาดเป็นห่วงๆ ประหนึ่งคนที่ร้องไห้กำลังจะขาดใจ นิ้วเรียวยาวชี้มายังชายหนุ่มจนหลายคนมองเขาราวกับเห็นผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์ “ฉันบากหน้ามาตามเขากลับบ้านขนาดนี้แล้วเขายังแกล้งทำเป็นไม่รู้จักฉัน หว่าฉันไปท้องกับคนอื่นมาอีก ฮือ...ทำไมเขาถึงใจร้าย ใจไม่ไ้ระก้ากับเด็กตาดำๆ ที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเขาขนาดนี้”

พรวามุกรำพึงรำพันเสียงดัง เขามีอุปท้อแค้นๆ จนเสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังมากแทบกลบเสียงดนตรี

“นังบ้า! นี่แกพูดบ้าอะไรของแก” ไหมทองเหลือบมองไปทางคนรอบข้าง ตอนนี้ไม่ใช่แค่ซันธรรที่อาย แต่หล่อนเองก็อายเหมือนกัน จึงแผลงสลดคราบน้ำงอกละครผู้อ่อนหวานทิ้งไปอย่างลึมตัว “ผู้ชายอย่างลั่นนะเธอจะไปทำแกทอง แกอยากจะแกล้งฉันใช่ไหม นังเด็กปากไม่ลั่นกลั่นน้ำมัน!”

“ฮือ...คุณไหมทองคะ...” พรารวมุกจับมือไหมทองมากุมไว้ ดวงตาที่ขึ้นจ้ำด้วยหยาดน้ำใสภายใต้แว่นกรอบหนาเดอนั้นกำลังมองมาอย่างเจ็บปวด “ถ้าไม่ใช่เพราะฉันท้องกับเขา ฉันคงไม่ปากหนำมาขอเขาคืนจากคุณหรอกนะคะ ฉันรู้ว่าฉันคงไม่มีอะไรสู้คุณได้ ฉันก็แค่ไม่อยากให้ลูกของฉันเกิดมาขาดพ่อจริงๆ”

พรารวมุกร้องไห้สะอึกสะอื้น ก่อนจะทำเป็นพยายามกลืนก้อนแห่งความเสียใจนั้นลงไปเพื่อวิงวอนหล่อน

“พรากพ่อพรากลูกมันบาปนะคะ คุณไหม ฮือ...”

แสงแฟลชสว่างวาบขึ้นหลายครั้งติดๆ กัน ไหมทองจึงเพิ่งฉุกคิดได้ว่าตนเป็นคนเรียกนักข่าวมาที่นี้ นางเอกละครสาวเริ่มหน้าเสีย กวาดตาไปรอบๆ รวกับจะมองหาใครสักคนที่เป็นพวกหล่อน

“เสียงแรงที่ฉันอุตส่าห์ติดตามผลงาน หน้าตาก็ดี ไม่น่าแย่งสามีชาวบ้านเลย”

“นั่นสิ ผู้หญิงก็ร้าย ผู้ชายก็เลว ทั้งเมียท้องสองเดือนให้อยู่บ้านคนเดียวได้ยังไง”

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ที่มีแต่ด้านลบนั้นทำให้ประกายตาของไหมทองไหวระริก ก่อนที่ร่างเพรียวระหงจะตัดสินใจหยิบกระเป๋าแบรนด์หรูวิ่งแหวกม่านมนุษย์ออกไปอย่างรวดเร็ว

พรารวมุกลองมองตามพร้อมยิ้มอย่างชอบใจ ก่อนจะแกล้งตีหน้าเศร้าสะอึกสะอื้นอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าผู้คนมากมายมองมายังหล่อนเป็นตาเดียว อีกทั้งยังมีนักข่าวไม่ได้รับเชิญถ่ายรูปมือเป็นระวิง จนหล่อน

ต้องแก้งแย้มมือปิดหน้าตัวเองเอาไว้ ทำที่เป็นร้องไห้จนตาจะ

ขึ้นรูปของหล่อนไปติดอยู่ในข่าวเดียวกับไหมทองเด่นหราซ้อหา
แย่งผู้ชายกันกลางไนต์คลับ นมที่มคงหัวใจวายตายตามบิดาของ
หล่อนไปอีกคน

“ขอโทษนะคะที่ทำให้ทุกอย่างมันวุ่นวาย สนุกกันต่อเถอะคะ
ฉันตัดใจจากสามีใจร้ายได้แล้ว ไปนะคะ” พรารวมุกทำท่าจะเดินตัวลีบ
ออกไป แต่ชลันธรคว้าแขนท่อนบนของหล่อนเอาไว้

“เดี๋ยวก่อนสิจะเมียรัก ทำไมจะตัดใจจากผมดี๊อู๋ อย่างนี้ละ
ไม่เอาน่า อย่างอนเลยนะ มันก็แค่เรื่องเข้าใจผิดเท่านั้นเอง” ชายหนุ่มว่า
แล้วก็ใช้แขนข้างแกร่งโอบเอวหญิงสาวเข้าไปแนบชิด

พรารวมุกตกใจ และหันไปมองชายหนุ่มด้วยความงุนงง แต่เขา
ก็ยิ้มหวานมาให้พลางยกมืออีกข้างขึ้นเป็นเชิงว่าขอโทษขอโพยทุกคน
กลายๆ

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ผัวเมียเข้าใจผิดกันธรรมดา”

พรารวมุกพยายามแกะมือของเขาออกจากเอว แต่นอกจาก
ชายหนุ่มจะไม่ยอมง่ายๆ แล้วยังบังคับให้หล่อนเดินตามไปหานักข่าว
คนนั้นด้วยกัน เขาหยิบเชคในกระเป๋าออกมาเซ็นให้

“ไหมทองคงไม่อยากเป็นข่าวแบบนี้เท่าไร จริงไหม”

ตัวเลขบนเชคทำให้นักข่าวคนนั้นถึงกับตาโต รีบแกะเมโมรีการ์ด
ออกมาส่งให้ชลันธรเพื่อแลกกับคำตอบแทนจำนวนมาก ก่อนจะ
อันตรายไปอย่างรวดเร็วราวกับนิมิต อันที่จริงแล้วชลันธรไม่ได้อยาก
ปกป้องไหมทองจากข่าวฉาวๆ หรือเขาแค่ไม่อยากเป็นข่าวกับหล่อน
เท่านั้น และคิดว่าเป็นครั้งสุดท้ายที่เขากับหล่อนจะพบหน้ากัน
เพราะสิ่งที่เขาเกลียดที่สุดก็คือผู้หญิงเห็นแก่ตัว คิดใช้วิธีสกปรกผูกมัด
ผู้ชาย

เมื่อจัดการนักข่าวได้แล้ว ต่อไปก็ถึงคราวสาวแวนนิรนามที่ยังคง

พยายามแกะมือเขาออกจากเอวหล่อน ท่ามกลางสายตาของบรรดานักท่องเที่ยวที่ยังคงหันมามองแล้วซุบซิบนินทาเป็นระยะๆ ชายหนุ่มรีบดึงข้อมือหล่อนให้เดินตามออกมาบริเวณลานจอดรถด้านหลังไนต์คลับ

“ปล่อยนะ!” ยายตัวแสบพยายามจะแกะมือเขาออกให้ได้ แต่การที่อยู่ที่ ต้องมาถูกหยามหน้าขนาดนี้ ชลันธรจึงไม่คิดจะปล่อยหล่อนไปไหนจนกว่าจะคุยกันให้รู้เรื่อง

เขาแน่ใจว่าไม่เคยรู้จักผู้หญิงคนนี้ และเขาจะต้องรู้ให้ได้ว่าหล่อนมาสร้างความเสื่อมเสียให้เขาทำไม

เมื่อถึงที่ปลดคนด้านหลังอาคารไนต์คลับ ชลันธรจึงผ่อนแรงจนหญิงสาวดึงมือออกไปได้ในที่สุด และดูท่าว่าเขาคงออกแรงมากไปหน่อย หล่อนถึงได้ก้มลงสำรวจข้อมือเขียวๆ ของตัวเอง ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเขาตาขุ่น

“คุณลากฉันมาทำไม ถ้ามีอะไรจะพูดก็พูดดีๆ ก็ได้!”

“ผมไม่คิดว่าผู้หญิงที่ดูอย่างคุณจะพูดดีๆ รู้เรื่องหรอกระ ชื่นคุยกับคุณในนั้น มีหวังผมคงตกเป็นจำเลยของใครต่อใครมากไปกว่านี้ ขอให้ไปทำคุณท้องแล้วหนีมาพลอดรักกับชู้!”

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก ขยับเท้าถอยหลังหนีช้าๆ แต่เขาก็เดินตามไปคาดคั้นด้วยสีหน้าซึ่งขัง

“บอกมาเดี๋ยวนี้ว่าคุณเป็นใครกันแน่ แล้วสองเดือนก่อนผมไปนอนกับคุณที่ไหน คุณถึงได้กล้าประกาศต่อหน้าคนมากมายว่าท้องกับผม”

ยิ่งเห็นว่าหล่อนหน้าซีด ชลันธรรู้ยิ่งมั่นใจว่าเรื่องที่หล่อนพูดมาทั้งหมดไม่มีทางเป็นความจริงไปได้

“อย่าบอกนะว่าคืนนั้นผมเมา” เขาแค้นหัวเราะ ประกายตาเหยียดหยามดูหมิ่น “เพราะต่อให้ผมเมา ผมก็มั่นใจว่าตัวเองคงไม่ตาถั่ว

ถึงขนาดคว่ำผู้หญิงเต็มๆ ไร้ส่วนโค้งเว้าอย่างคุณมาเป็นแม่พันธุ์”

ถ้อยคำสบประมาทเหล่านั้นทำเอาหญิงสาวถึงกับขบริมฝีปากแน่น ก่อนจะอาศัยจังหวะที่เธอไม่ทันได้ระวังตัว ยกขาขึ้นกระแทกเท้าเธออย่างแรง

“โอ๊ย!” ชลันธรตกใจ และยกเท้าข้างที่เจ็บขึ้นมาจับไว้จนแทบเสียวหลักลั่น ร่างสูงในชุดสูทอย่างดีนั้นเขย่งถอยหลังไปสองสามก้าว ก่อนจะเงยหน้ามองหญิงสาวที่กำลังจ้องเขาเหม็ง

“ต่อให้โลกนี้เหลือคุณเป็นผู้ชายคนเดียวบนโลก ฉันก็ไม่หันามืดตามัวคว่ำผู้ชายชั่วๆ มัวไม่เลือก แถมยังบ้ากามอย่างคุณมาเป็นพ่อพันธุ์หрок!” พรวมูกพุดจบก็สาวเท้ากลับไปประตูลังของเปรลีนา

ชลันธรโกรธจัดแต่ก็เอะใจเกี่ยวกับถ้อยคำร้ายๆ ที่หล่อนหยิบยกมา ต่อว่าต่อขานเขาสารพัด คนไม่รู้จักกันมันจะต่อว่ากันได้ขนาดนี้เสียหรือ...หรือหล่อนจะรู้จักเขา

ความสงสัยทำให้ชายหนุ่มไม่รอช้า เขาสาวเท้าตามไปคว้าต้นแขนของหล่อนเอาไว้ ก่อนจะดันร่างแบบบางไปยืนแนบกับผนังอาคารไนต์คลับ แล้วยกมือทั้งสองข้างขึ้นกักกันหล่อนไว้ในพื้นที่แคบๆ

หัวใจดวงน้อยๆ ไหวววบ เมื่อหล่อนเห็นสายตาวาวโรจน์ของเขา

“คะ...คุณจะทำอะไร”

สีหน้าท่าทางตระหนกตกใจของหล่อนทำให้ชลันธรรู้สึกคุ้น เขารู้สึกเหมือนเคยทำอะไรแบบนี้และเห็นอาการแบบนี้ของใครมาก่อน แต่ก็นึกไม่ออกว่าที่ไหน เมื่อไร อย่างไร เขาก็มหันาลงไปใกล้ๆ มากขึ้นจนหญิงสาวเฝ้าริมฝีปากแน่น เนินอกกระเพื่อมขึ้นลงด้วยความหวาดกลัวว่าเขากำลังจะจับหล่อน ทั้งที่ความจริงนั้น...

“เราเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า” ดวงตามคมเพ่งมองใบหน้าขาวนวลที่ซ่อนความสวยอยู่ภายใต้แว่นกรอบหนาเตอะนั้นอย่างใคร่ครวญท่ามกลางความมืดสลัวของลานจอดรถด้านหลังไนต์คลับ

ชลันธรเริ่มรู้สึกคุ้นหน้าหญิงสาวเหมือนเคยเจอกันมาก่อนจริงๆ แต่ยังไม่ออกด้วยซ้ำ เขาก็เห็นประกายตาคุ้งามไหววูบ ใบหน้าขาวนวล สะท้อนมองไปทางด้านหลัง ก่อนที่ริมฝีปากอímสีชมพูจะเหวี่ยงขึ้น

“ช่วยด้วยค่ะ มีคนจะลวนลามฉัน!”

ชลันธรหันตามเพียงครู่เดียวหล่อนก็ผลักเขา เมื่อชายหนุ่มเห็นว่าด้านหลังไม่มีใครเลยสักคนจึงหันกลับมาอีกครั้งด้วยความขุ่นแค้น แต่สาวแฉ่นนิรนามวิ่งหายเข้าไปทางประตูหลังของไนต์คลับเสียแล้ว

ชายหนุ่มรีบวิ่งตาม แต่ท่ามกลางผู้คนมากมายนั้นกลับไม่มีแม่เงาของหล่อน

“บ้าฉิบ!” ชลันธรสลดด้วยท่าทางฮึดฮัด เมื่อครู่นี้เขาเกือบจะ निक ออกอยู่แล้วเสีย

เขาพยายามคิดถึงใบหน้าหล่อน ดวงตากลมโตเหมือนตุ๊กตาคู่นั้น คลับคล้ายคลับคลาว่าเหมือนดวงตาของยายสืบแปดมงกุฎที่เคยตีหัวเขา จนสลบ แต่เขาก็ไม่มั่นใจนัก เพราะลานจอดรถค่อนข้างมืดพอสมควร อีกทั้งหล่อนยังสวมแฉ่นกรอบหนาเตอะ ถักเปียหลวมๆ พาดไหล่ข้างหนึ่ง แต่งกายรัดกุมจนชวนให้เขานึกถึงเด็กสาวในความทรงจำที่จากกันมานานถึงหกปีเต็ม

“พรวามุก...” ชลันธรพึมพำ

จะว่าไปหล่อนก็ดูคล้ายพรวามุกไม่น้อย แต่ในเวลาเดียวกันเขาก็ไม่อยากจะเชื่อว่าจะเป็นพรวามุกไปได้ ถึงแม้ว่าหกปีก่อนพรวามุกจะเคยก่อวีรกรรมร้ายกาจกับเขาเอาไว้หนักหนาเพียงไร แต่เขาก็ยังจำได้ว่าหล่อนไม่ใช่ผู้หญิงที่ชอบเที่ยวกลางคืน

3

มุก มายฮัมส์

หญิงสาวที่สวมชุดกระโปรงสีเขียว ติดกระดุมครบทุกเม็ดนั้น แอบเข้ามาในห้องแต่งตัวด้านหลังเวทีที่เต็มไปด้วยเสียงของสาว ๆ ห้าหก คนในชุดนุ่งน้อยห่มน้อยดั่งเจี๊ยวจ๊าว ผู้หญิงกลุ่มนั้นหันมาทักทายพรารมุก เหมือนทุกคืน ทว่าพรารมุกกลับไม่มีแก๊ใจพูดคุยอะไรมาจิง ยิ้มตอบกลับไปนิดๆ แล้วหันไปมองประตูห้องว่ามีใครตามมาหรือไม่

เมื่อเห็นว่าปลอดภัยแล้ว พรารมุกจึงตรงไปนั่งลงหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง มองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจกทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่กว้างกินพื้นที่ผนังทั้งฝั่งของห้อง ก่อนจะถอดกระเป๋าสะพายข้างสีน้ำตาลแดงมาวางบนโต๊ะตัวยาว แล้วยกมือขึ้นมาจับหน้าอก หัวใจยังเต้นแรงไม่หาย เพราะตกอกตกใจเมื่อได้ยินคำถามของเขา

‘เราเคยเจอคนที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า’

“หวังว่าเขาคงจำเราไม่ได้นะ” พรารมุกพึมพำกับตัวเอง ก่อนจะไต่ขึ้นเสียงลูกบิดเปิดประตูห้องแต่งตัวเข้ามาหา

“มุก ผู้ชายคนนั้นทำอะไรแกลหรือเปล่า” ลูกบิดเดินมานั่งลงใกล้ๆ ด้วยสีหน้าท่าทางเป็นห่วง “ตอนที่ฉันเห็นเขาลากแกออกไป ฉันก็จะตามไปช่วยอยู่แล้ว แต่พอดีเสียดำเกิงมาเห็นเข้า ก็เลยไว้วายจะตามไปให้ได้ ฉันจึงต้องคอยกันเสียเอาไว้ข้างใน เพราะกลัวว่าเสียจะทำให้ทุกอย่าง

่วนวายไปกันใหญ่ล่ะ”

“นี่เสียค่าแก้มมาอีกแล้วหรือ” พรารวมุกพ่นลมหายใจอย่างแข็งๆ เมื่อนึกถึงภาพหนุ่มใหญ่รูปร่างอ้วนท้วมสมบูรณ์ แต่ชอบใส่เสื้อแขนยาวรัดรูป จนسابเสื้อด้านหน้าแทบปริ สิ่งที่ดีที่สุดในตัวเขาเห็นจะมีเพียงอย่างเดียวคือสร้อยคอทองคำเส้นใหญ่

เสียค่าแก้มเป็นเจ้าของร้านทองย่านเยาวราช และเป็นลูกค้าประจำของเบรลินาคัลป์ ตั้งแต่คืนแรกที่พรารวมุกมาทำงานที่นี่ เสียค่าแก้มก็คอยเกี้ยวพาราสีหล่อนตลอดเวลา จนพรารวมุกปรารถนาจะแก๊งปวดหัวตัวร้อนเวลาที่เสียค่าแก้มมาให้รู้แล้วรู้รอด ทว่าขึ้นทำอย่างนั้นจริงๆ รายได้ของหล่อนก็จะลดน้อยลงไปด้วย

“แล้วตกลงผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ไม่ได้ทำอะไรแก้ไขไหม” ลูกบิดยังคงห่วงใยและคาใจไม่หาย

ตอนที่พรารวมุกรู้ว่าตัวเองไม่เหลืออะไรเลย ทั้งยังมีหนี้สินติดตัวอยู่อีกสามสิบล้าน หล่อนก็ได้ลูกบิดนี้แหละคอยให้คำปรึกษาและอยู่เคียงข้างเสมอมา

เจ้าสัวลื้มกับศิตภักทรยินดีจะให้เงินมาปลดหนี้ทันทีที่รู้ข่าว แต่พรารวมุกไม่กล้ารับเงินจำนวนมากขนาดนั้น เพราะหล่อนไม่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดกับพวกเขาสักนิด ทั้งยังไม่คิดจะแต่งงานกับชัลลันธรจริงๆ อย่างที่เคยถูกทาบทามมาตลอด พรารวมุกจึงปฏิเสธความหวังดีของผู้ใหญ่ทั้งสอง แล้วไปสมัครงานตามบริษัทต่างๆ ตามสาขาวิชาที่เคยร่ำเรียนมา หมายใจว่าอย่างน้อยถึงเงินเดือนไม่มาก แต่การได้ทำงานประจำก็จะทำให้หล่อนได้รู้จักกับคนในแวดวงเดียวกัน ถึงตอนนั้นหล่อนก็อาจรับงานฟรีแลนซ์ได้มากเท่าที่ความสามารถของหล่อนจะเอื้ออำนวย

แต่รออยู่อาทิตย์กว่าๆ ทุกบริษัทก็ยังคงเงียบ พรารวมุกจึงตัดสินใจมาปรึกษาลูกบิดที่ไนต์คลับแห่งนี้ด้วยความหวังว่าความกว้างขวาง

ของลูกบัตอาจสามารถหางานที่ค่าตอบแทนสูงๆ ในระยะเวลากระชั้นชิดให้ห่อนได้ หรืออย่างน้อยก็จนกว่าบริษัทใดบริษัทหนึ่งจะเรียกตัวห่อนไปทำงาน

แต่ยังไม่ทันที่ลูกบัตจะมองหางานอย่างอื่นให้ด้วยซ้ำ คืนเดียวกันนั้นโคโยตีดาวเด่นที่รับงานแสดงเพลง “My Humps” ในวันเกิดลูกค้ำก็เมาค้างอยู่คอนโดฯ ไม่สามารถมาเดินได้ ที่เปรลีนา ก็ไม่มีใครเคยฝึกเต้นเพลงนั้นสักคน ลูกบัตจำได้ว่าสมัยเรียนปริญญาตรีที่ลอนดอน พรามุกอยู่ชมรมคัฟเวอร์แดนซ์ ทั้งยังเคยเต้นคัฟเวอร์เพลง “My Humps” เลยขอร้องให้ห่อนช่วยไปเต้นแทน

คืนนั้นพรามุกยอมรับว่าไม่กล้า แต่เพราะอยากช่วยลูกบัตเพื่อนซี้ เลยตกลงทำแค่ครั้งเดียว

นึกไม่ถึงว่าเสียค่าเก็งเจ้าของวันเกิดจะถูกใจลืล่าย้ายสายสะโพกของห่อนมากถึงขนาดให้รางวัลเป็นสร้อยคอทองคำน้ำหนักสิบบาท พรามุกเลยเกิดอาการตาวาว ขอสมัครเป็นนักเต้นประจำเปรลีนาคลับ แม้ว่าเงินเดือนของการเป็นโคโยตีแค่หลักหมื่น แต่ห่อนก็หวังว่าจะได้เงินหลักแสนจากลูกค้ำกระเป๋านักอย่างเสียค่าเก็งไปเรื่อย ๆ เพราะไม่เห็นว่าจะมีงานไหนได้เงินง่ายและรวดเร็วมากไปกว่านี้อีกแล้ว โดยเฉพาะในช่วงที่ถูกเร่งรัดหนี้สินอย่างนี้

แน่ละ ห่อนไม่กล้าบอกใครเรื่องนี้ตรงๆ เพราะการที่เพลิงเพชรกับแพรทัททิมเข้าหน้ากันไม่ติดเรื่องนิตยสารวาบหวิวฉบับนั้น ห่อนก็เสียใจมากพออยู่แล้ว ถ้าทั้งสองคนต้องมารู้ว่าห่อนทำงานกลางคืนคงยิ่งเสียใจและรู้สึกผิดที่ไม่สามารถหาเงินมาใช้หนี้ได้ จนห่อนต้องมาทำงานในสถานพื่อโคจรแบบนี้ แต่จะให้พรามุกอยู่เฉยๆ รอบบริษัทเรียกตัวไปทำงาน ห่อนก็ทนเห็นพี่ๆ ลำบากกันแค่สามคนไม่ได้เช่นกัน

พรามุกโกหกเพลิงเพชรกับนมเชื่อว่าที่ต้องมานอนค้างคอนโดฯ ลูกบัต เพราะตั้งแต่ลูกบัตจบปริญญาตรีก็ไม่ได้เจอกันมาสองปีเต็มๆ

และหล่อนยังอ้างว่ามาช่วยลูกบิดดูแลเว็บไซต์ขายสินค้านำเข้าจำพวก กระเป๋าและเครื่องสำอางแบรนด์ดังด้วย ดังนั้นเพลิงเพชรกับนมเช่อม จึงไม่เอะใจเลยสักนิดเมื่อหล่อนไม่กลับบ้าน

เมื่อชลันธรรถามว่าเคยเจอกันที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า หล่อน จึงกล่าวว่าเขาจะจำได้ขึ้นมา

ตอนที่พรามุกแก้มเล่นละครว่าท้องกับเขาเพื่อหักหน้าใหม่ทอง นั้น หล่อนยอมรับว่าไม่โง่จนลืมตัวไปชั่วขณะ ลืมคิดไปว่าชลันธรรู้จัก หล่อนมาตั้งแต่เด็กๆ ถ้าเขานำเรื่องที่เจอหล่อนในเปรลีนาไปพูดกับ เพลิงเพชรที่แม้จะเคยสนิทกันแค่ช่วงมัธยมปลายแต่ก็ยังติดต่อกันมา เรื่อยๆ นั้น หล่อนคงถูกเพลิงเพชรตำหนิชุดใหญ่ ช้ำร้าย...

“แกจำผู้ชายบ้ากามที่ฉันเล่าให้ฟังว่าเจอกันที่พัทยาได้ไหม” พรามุกเอ่ยออกไปเพียงเท่านั้น เพื่อนสาวประเภทสองของหล่อนก็มี สีหน้าตกตะลึง

“อย่าบอกนะว่า...ผู้ชายที่หล่อๆ คนนั้นคือไอ้บ้ากามที่คิดจะปล้ำ แกตอนเมา”

พรามุกพยักหน้าหงึกๆ คือนั้นหล่อนกับเพื่อนโคโยตีอีกหกคน ได้รับการจ้างไปเต้นในงานวันเกิดของเปรม ลูกชายผู้มีอิทธิพลคนหนึ่ง ในพัทยา ซึ่งเป็นเจ้าของโรงแรมและรีสอร์ทมากมาย เขาพยายามจะ เสนอเงินให้หล่อนเพื่อขอนอนด้วย แต่หล่อนไม่ตกลง ทั้งยังรู้สึกไม่ชอบใจ ที่เขาแสดงท่าทางหยาบคาย เลยคิดจะเก็บกระเป๋ากลับบ้านกรุงเทพฯ ทันที

แต่จู่ๆ แม่บ้านของทางรีสอร์ทก็เอาน้ำส้มมาเสิร์ฟให้น้อง บอกว่า เปรมรู้สึกผิดและอยากขอโทษจริงๆ จึงอยากให้หล่อนใจเย็นลงและอยู่ ทำงานต่อ เพราะเขาเองก็ไม่อยากให้งานกร่อย

พรามุกรู้ไม่เท่าทันเลยดื่มน้ำส้มแก้วนั้นจนหมดเกลี้ยง แต่ใน ระหว่างที่กำลังจะกลับเข้าไปในงานอีกครั้ง หล่อนก็บังเอิญได้ยินแม่บ้าน คนที่เอาน้ำส้มมาให้กำลังรับเงินจากเปรม

‘ดิฉันใส่ยานอนหลับลงในน้ำส้มให้คุณมุกดื่มตามที่คุณเปรมสั่ง
แล้วค่ะ รับรองไม่เกินสิบนาที คุณมุกหลับเป็นตาย’

เท่านั้นแหละ หลอนถึงได้รู้ว่าตัวเองกำลังจะตกเป็นเหยื่อเกม
ของคนชั่ว

พรามมุกรู้ว่าถ้ายังอยู่ที่รีสอร์ทแห่งนั้น หลอนคงไม่มีทางรอดพ้น
จากการถูกข่มเหง สุดท้ายเลยตัดสินใจว่ากระเป๋าสะพายหนีออกมา
โดยเร็ว แต่พอจะเริ่มออกฤทธิ์ หลอนก็รู้ว่าตัวเองคงไปไหนไม่ได้ไกล
เป็นจังหวัดเดียวกับที่หลอนเห็นพนักงานชายคนหนึ่งเอากะเป๋าลูกค้า
เข้าไปในห้องพัก ทั้งยังเปิดประตูทิ้งไว้ หลอนจึงรีบเข้าไปหลบในนั้น
โดยที่พนักงานไม่ทันสังเกตเห็น

พรามมุกไม่อยากให้ใครเห็น เพราะกลัวพวกของเปรมจะตามมา
เจอเข้า หลอนจึงรีบเข้าไปหลบในห้องน้ำซึ่งอยู่ติดกับประตูห้อง รอจน
กระทั่งพนักงานกลับออกไปแล้ว ถึงได้เดินโซเซมานั่งพักที่เตียง ก่อนจะ
ค่อยๆ หดสติไปโดยไม่รู้ตัว

พอลืมตาขึ้นมาอีกครั้งหลอนก็เห็นร่างของผู้ชายคนหนึ่งกำลัง
จะก้มลงมาจูบหลอน ตอนนั้นพรามมุกตกใจมาก ทั้งยังเคืองตามากๆ
เพราะใส่คอนแทคเลนส์หลับไปอย่างสุดวิสัย หลอนไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร
รู้แค่ว่าเขาตั้งใจจะทำร้ายหลอนอย่างเดียว พุดอะไรก็ไม่ยอมฟัง สุดท้าย
เลยคว้าโคมไฟมาฟาดหัวเขาจนสลบเหมือด กว่าจะรู้ว่าเขาคือชลันธร
ก็ตอนที่ลุกขึ้นไปเปิดไฟแล้วใช้น้ำตาเทียมหยอดตาให้หายเคืองนั้นแหละ
แต่ยิ่งรู้ว่าเป็นเขา แทนที่จะอุ่นใจหรือขอความช่วยเหลือ พรามมุก
กลับไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงยังรู้สึกโมโห

ใช่! หลอนโมโห...ที่เขาคิดจะปล้ำได้กระทั่งผู้หญิงแปลกหน้า
ผู้ชายบ้าเกม มัวไม่เลือกขนาดนี้ ต่อให้บิดามารดาเขาจะรักและ
เมตตาหลอนขนาดไหน หลอนก็ไม่มีทางอยากเอามาทำพ่อพันธุ์!

ก่อนกลับออกมาพรามมุกจึงแกล้งผิดเขาด้วยการเอาลิปสติกเขียน

ตัวอักษรไว้บนหน้าผากคนบ้ากาม แล้วถ่ายรูปแปะไว้ให้เป็นทีระลึกโดยใช้กล้องโฟลารอยด์แบบดิจิทัลที่หล่อนมักพกติดตัว เมื่อว่าเขาจะชยาดกับการมั่วผู้หญิงเสียบ้าง

ที่ไหนได้...วันนี้กลับยังเห็นเขามาเที่ยวกับยายไหมทองคู่อริหล่อนหน้าตาเฉย

เมื่อประกอบกับที่ไหมทองยั่วโมโหไว้ หล่อนเลยยิ่งพิวส์ขาดเข้าไปแกล้งทั้งคู่โดยลืมนึกไปเสียสนิทว่ามันอาจทำให้เพลิงเพชรรู้เรื่องที่หล่อนมาทำงานเป็นสาวนักเต้น

“ไม่เอากะ เชื้อเลย หน้าตาเขาก็ดีนะแก ทำไมถึงบ้ากามขนาดนั้นได้” ลูกปัดถอนหายใจอย่างเหลือเชื่อ “นี่สินะ ที่เขารู้กันว่าคนเรายามองกันแค่ภายนอก”

“แล้วยิ่งกว่านั้นนะปัด...” พรารวมุกจับมือทั้งสองข้างของเพื่อนสาวจนอีกฝ่ายหันกลับมาเลิควัยอย่างงุนงง “เขาเป็นสามีตอนเด็กๆ ของฉัน”

“หา!” ลูกปัดเบิกตากว้าง ยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตกตะลึง “คนนี้นะเหวอพี่ลันที่เคยทำให้แกเสียใจจนต้องหอบหัวกระเป๋ามาเรียนต่อไกลถึงลอนดอน”

พรารวมุกถอนหายใจเฮือก ก่อนเงยหน้าขึ้นมองลูกปัดด้วยแววตากังวล

“ในผับมีตมมาก เขาจำฉันไม่ได้ แต่ฉันไม่แน่ใจว่าต่อจากนี้เขาจะจำได้หรือเปล่า ถ้าเขาจำได้ว่าฉันคือพรารวมุก ฉันก็ขงพอจะโกหกนมเชื่อมกับพี่เพชรได้ว่าแะมาหาแกที่นี่เฉยๆ แต่ถ้าเกิดเขาจำได้ว่าฉันเป็นผู้หญิงที่พ่ยาคืนนั้น ฉันก็คงปิดบังนมเชื่อมกับพี่เพชรเรื่องที่ทำงานเป็นโคโยตีไม่ได้อีก แกรู้ใช่ไหมว่าถ้านมเชื่อมกับพี่เพชรรู้ พวกเขาต้องเสียใจมาก แล้วถ้าพี่พลอยกับพี่ทับทิมรู้...”

“อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนไข้เลยนะมุก” ลูกปัดกุมมือที่สั่นเทิ้มของเพื่อนสาวให้รู้สึกอุ่นใจมากขึ้น “ปกติเวลาแกขึ้นเวที แกแต่งหน้าจนฉัน

ยังแทบจำไม่ได้ด้วยซ้ำ ฟीलันของแกคงจำไม่ได้ง่ายๆ หรือถ้าเกิดจำได้จริงๆ จนเรื่องรู้ถึงหูพี่เพชรกับนมเชื่อม ฉันก็จะอยู่ข้างๆ แก และช่วยแกแก้ปัญหาเองนะ”

“บ๊อด...” พรวามุกถึงกับน้ำตาซึมด้วยความซาบซึ้งใจ หล่อนกอดเพื่อนรักเอาไว้โดยที่อีกฝ่ายก็กอดตอบเช่นกัน ฝ่ามือเรียวนุ่มของสาวประเภทสองลูบศีรษะหล่อนอย่างปลอบประโลม เหมือนตอนที่หล่อนหนีกลับมาจากกรีซอर्टในพัทยาคีนัน ลุกบ๊อดไม่เพียงโทร. ให้คนรู้จักที่ไว้ใจได้ และพักอยู่ใกล้ๆ ช่วยขับรถไปรับหล่อนกลับมากรุงเทพฯ แต่ยังไม่บิดาของตัวเองซึ่งพอจะมีอิทธิพลอยู่บ้างช่วยโทร. ไปคุยกับบิดาของเปรมในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น ทำให้เปรมถูกสั่งห้ามมาข้องแวะกับหล่อนอีก “ขอบใจนะที่แกไม่ทิ้งฉันเหมือนคนอื่น...”

ตั้งแต่บ้านล้มละลาย เพื่อนที่ว่าซี้กันนักหนาทั้งหลายก็ค่อยๆ ห่างหายไปทีละคนสองคน เหลือแค่ลูกบ๊อดที่ทำให้หล่อนรู้ซึ้งถึงคำว่ามิตรภาพ

ภายในปรโลกลับมิดสนิท กระทั่งอินโทรเพลง “My Humps”

ซึ่งเป็นเพลงเก่งของพรวามุกดั่งขึ้น สปอตไลต์เริ่มสาดแสงไปยังพื้นที่ตรงกลางเวทีที่กำลังเลื่อนขึ้นจากด้านล่าง นำพาสาวสวยในชุดสุดเซ็กซี่ดำก้ามหอยขึ้นมา เรียกเสียงเฮจากลูกค้ำเหมือนทุกคืน พรวามุกเต้นคัฟเวอร์เพลงนี้เสียจนชิน แต่ลูกค้ำหลายคนก็ยังไม่เบื่อและเรียกร้องให้เต้นเพลงนี้บ่อยครั้ง จนหล่อนได้ฉายาว่า ‘มุก มายฮัมส์’ ไปแล้ว

แน่นอนว่าเวลาที่อยู่บนเวที พรวามุกสวมคอนแทคต์เลนส์แทนแว่นสายตารอบหนาเตอะ ทั้งยังแต่งหน้าเสียจนไม่เหลือเค้ายาสีตาแสนฉิมแห่งบ้านวงศ์นวนาง ดังนั้นหล่อนจึงค่อนข้างมั่นใจว่าถ้าเพื่อนของบิดาหรือพี่ชายพี่สาวมาเจอเข้า คงไม่สามารถจำได้ว่าหล่อนคือ พรวามุกวงศ์นวนาง

เว้นแต่เสียค่าเงิเงเทำนั้ ที่ค้ล้งค้ล้หล่อนเสียจนตามไปด้กรอแถว
ลานจอตรณในค้นก่อน เขาค้เงบ้เงญเห้หล่อนตอนใส่แวง้เข้า แต่กระนั้น
ก็ยังไม่รู้ว้่าพ้ันเพหล่อนเป็นใครมาจากไหน รู้แต่ว้่าชื่อ ‘มุก มายฮัมส์’
เป็นดาวเด่นคนใหม่ของเปรลีนาคลับ

ตลอดหนึ่งอาทิตย์มานี้ พรวามุกไม่เห็นชลันธรแวงมาที่เปรลีนาอีก
หล่อนจึงสบายใจว้่าเขาคงจำไม่ได้

เมื่อเช้ว้จบลง พรวามุกกับแดนเซอร์อีก 4-5 คนก็พากันมาดื่มว้
ที่ห้องแต่งตัวด้านหลังเวที ก่อนจะได้ยินเสียงลูกบ้ดเดินเข้ามาตาม

“มุกจำมุก เสียค่าเงิเงอยากค้ด้วยนะ บอกว้่าค้นนี้เหมาะห้าร้อย
ดริงก์เลย”

พรวามุกแทบจะล้าล้งน้ำที่กำล้งดื่ม หล่อนโอ้แ้ก้ๆ ก่อนที่ลูกบ้ดจะ
เข้ามาช่วยรับแก้วไปวางบนโต๊ะแล้วส่งกระดาดะทิตุให้ด้วยท่าทางห้งโย

“เป็นอะไรมากหรือเปล้ามุก”

“เปล้า” พรวามุกทำหน้าเห้ๆ หล่อนแ้ก้ตักใจเรื่องค่าดริงก์ที่
เสียค่าเงิเงจะจ่ายให้เทำนั้ ปกติแล้วหล่อนไม่ดื่มกับใครง่ายๆ ถ้าใคร
อยากค้ด้วยต้องจ่ายห้าลิบดริงก์ขึ้นไป โดยมีกติกาว้่าแ้่น้งค้ด้วย
ไม่มีการแตะเนื้อต้องตัวหรือบ้งค้บให้ดื่มเหล้าถ้าหล่อนไม่เต็มใจ แ่นนอน
ว้่าตามกติกาของไนต์คลับจะไม่กำหนดว้่าหนึ่งดริงก์ต้องค้ยาวนานแ้่นไหน
ขึ้นอยู่กับความพอใจของฝ่ายหญิงล้้วนๆ

ตอนแรกพรวามุกก็ค้กับทุกคนที่ยอมจ่ายตามนั้น แต่ตอนหลัง
คนไหนชอบจวยโอกาสแ้ะอ้ง หรือว้่าเมาเป็นมากจนพุดกันไม่รู้เรื่อง หล่อน
ก็ไม่ยอมค้ด้วย

“ฉันก็แ้รู้ล้ีกว้่ามันเยอะไปแล้ว”

“แ้เน่!” ลูกบ้ดดีด้นแขนพรวามุกเข้าให้ “ไม่ดีใจหรือเงที่วันนี้
จะได้เงินก้อนโตติดมือกลับไปเก็บไว้ช่วยพี่เพชโร้บ้าน”

“โอ้ดีใจมันก็ดีใจอยู่หรอก...แต่ฉันชักเริ่มรู้ล้ีกไม่สบายใจยังเง

ก็ไม่รู้จะปิด มันเหมือนฉันกำลังหลอกเอาเงินเสียมาฟรีๆ ทั้งที่ฉันไม่ได้ตอบแทนอะไรเขาเลย” พรามุกว่าแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจเอือม เพราะทุกครั้งที่เสียค่าแก๊งวะมาดูโชว์ของหล่อน เขามักซื้อเครื่องประดับราคาแพงๆ ไม่ก็กระเป๋าน่ารักๆ มาฝาก

แรกๆ หล่อนก็ไม่ลังเลที่จะรับไว้ เพราะคิดว่าอีกฝ่ายอยากเอามาให้เอง หล่อนไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย แต่ยิ่งนานวันหล่อนก็ยิ่งรู้สึกว้าเสียค่าแก๊งไม่เหมือนผู้ชายคนอื่นๆ ที่มาติดพัน เขาอาจจะอ้วน ดี และชอบพูดจาเกี่ยวกับพราดส์หล่อนเป็นประจำ แต่เขาก็ดูจริงจังไม่ใช่จีบไปเพราะหวังพินเหมือนคนอื่นๆ

“เสียเขาเคยเปรยด้วยนะว่าเขาอายุมากแล้ว อยากจะแต่งงาน มีลูกไว้สืบสกุล แต่ยังไม่เจอใครที่ถูกใจ พูดทำนองว่าอยากจะให้ฉันเป็นแม่ของลูกเขานะปัด ตอนแรกๆ ฉันก็คิดว่าเขาพูดไปอย่างนั้นตามประสาพวกหัวงู แต่เขาก็ไม่เคยลวนลามฉันเลยนะ จนไปๆ มาๆ ฉันชักรู้สึกผิดที่รับของของเขา ทั้งๆ ที่ฉันไม่ได้ชอบเขาเลยสักนิดเดียว ออกจะเอียนคำพูดของเขาเสียด้วยซ้ำ ฉันก็เลย...”

“น้อยๆ หน่อยมุก” ลูกปัดยกมือขึ้นเบรค “อย่ามาทำตัวนางเอกแถวนี้ เสียค่าแก๊งซื้อของมาให้แถมเอง แกไม่ได้เอามิดไปจ้ะให้เขาซื้อมาให้เสียหน่อย แกจะมารู้สึกผิดทำไม ชื่นแกไม่รับสิ เสียค่าแก๊งคงเสียใจ กลับไปนั่งร้องไห้ซี้มุกที่บ้าน”

“แต่ถ้าฉันรู้อยู่แกล้งว่าระหว่างฉันกับเสียค่าแก๊งไม่มีทางเป็นไปได้ ฉันก็ไม่ควรจะหลอกเอาโน่นเอานี้จากเขามากเกินไปกว่านี้ เพราะถ้าวันหนึ่งที่ต้องหักอกเขาจริงๆ เขาคงยิ่งกว่าเสียใจ” พรามุกไม่ชอบเอาหัวใจใครมาล้อเล่น เพราะหล่อนรู้ว่าความรู้สึกของคนที่ถูกล้อเล่นมันเจ็บปวดขนาดไหน ซึ่งลูกปัดเองก็เข้าใจดี

“แล้วแกจะทำยังไงได้ละมุก จะเลิกขายตรงก็ให้เสียค่าแก๊งอย่างนั้นเหวอ เดี่ยวเขาก็ไปดักกรอกแกที่ลานจอดรถแบบคีนั่นอีกเหวอ”

“นั่นสิ...” พรามุกครุ่นคิดไม่นานนักก็เริ่มยิ้มเมื่อนึกแผนการบางอย่างขึ้นมาได้

“ไฉ่หยา! นี่ลื้อมีแผนแล้วจริงๆ เหนออาหนุมุก” เสี่ยใหญ่ ้วยสามสิบปลายๆ ร่างอ้วนกลมถึงกับสะดุ้งโหยง เมื่อได้ยินสาวสวย ที่ตนเองหมายปองบอกอย่างประนีประนอมว่าไม่ต้องซื้อของแพงๆ มาฝากมากขนาดนี้อีก เพราะแผนหล่อนไม่ชอบใจนักที่เสี่ยด่าเก็งแสดง ที่ทำว่าอยากขายขนมจีบหล่อนแบบออกนอกหน้า

“ใช่ค่ะ” พรามุกพยักหน้ายืนยัน “มุกเห็นว่าเสี่ยดีกับมุก แล้วมุก ก็รู้สึกไม่สบายใจที่จะรับของขวัญจากเสี่ยบ่อยๆ ทั้งๆ ที่มุกมีแผนที่กำลัง จะแต่งงานด้วยอยู่แล้วทั้งคน มุกเลยคิดว่าบอกเสี่ยตอนนี้นี้ดีกว่าให้ เสี่ยรู้ทีหลัง เสี่ยจะได้ไม่ต้องเสียความรู้สึกไฉ่คะ”

“ตะ...แต่อ้าวไม่ยากเพื่อเลยวาลื้อจะมีแผนแล้วจริงๆ ลื้อแกลัง อ่าอ้าวเล่นๆ เพราะอยากลองใจอ้าวไฉ่มา อาหนุมุกคนสวย”

“ลองจงลองใจอะไรกันล่ะคะ” พรามุกถอนหายใจเอื๊อก เมื่อเห็น อาการเข้าข้างตัวเองของเสี่ยใหญ่ “มุกมีแผนแล้วจริงๆ และแผนมุก เขาก็ซึ้งมากด้วย แต่ถ้าเสี่ยไม่เชื่อ มุกก็ไม่มีอะไรจะพูดแล้ว”

โคโยตีสาวที่สวมเสื้อผ้าน้อยชิ้นลุกขึ้นจากโซฟาสีแดงกำมะหยี่ เสี่ยด่าเก็งรีบคว้ามือหล่อนห่มบ

“เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งไปอาหนุมุก...”

เสี่ยด่าเก็งไม่ทันได้พูดอะไรต่อ สายตาดูๆ ของพรามุกก็ทำให้ เขาหัวเราะ รีบปล่อยมือหญิงสาวทันที

“อ้าวขอโทษ แต่อ้วยยังอยากคุยกับลื้อให้รู้เรื่องก่อนนี่ย อาหนุมุก... ที่อ้าวไม่ยากเชื่อก็อเพราะว่าอ้าวมาหาลื้อแทบทุกคืน ไม่เคยเห็นแผนลื้อ เลยสักที แล้วอีกอย่าง ถ้าลื้อมีแผนแล้วจริงๆ แผนลื้อจะปล่อยให้ลื้อ มาทำงานแบบนี้ได้ยังไง ในเมื่อลื้อเพิ่งบอกอ้าวเองว่าแผนลื้อซึ้ง ลื้อ

แค่อยากลองใจอ้าว อยากรู้ว่าอ้าวรักลือจริงๆ หรือเปล่าใช้มา”

พรามุกเพิ่งนึกคิดได้ว่าตนไม่รอบคอบกับนาที่นี้เอง ยิ่งเห็น নয়น์ตาหวานยิ้มแบบเข้าข้างตัวเองของเสียด่าเกิง หล่อนก็ยังอึดอัดลำบากใจไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรให้เสียด่าเกิงตัดใจจากหล่อน

ทันใดนั้นพรามุกก็บังเอิญเห็นเกย์หนุ่มคนหนึ่งที่จบบิวเอลรีดีไซน์มาจากลอนดอนด้วยกันกำลังเดินออกมาจากห้องน้ำ แม้จะไม่สนิทสนมกลมเกลียวกันมาก แต่ก็เคยไปเฮฮาด้วยกันตามประสาเพื่อนคนไทยในต่างแดน และเขาก็ค่อนข้างอวยาศัยดีมาก ๆ จนน่าจะพึงพาอะไรบางอย่างได้

แผนการที่ผุดขึ้นในสมองทำให้พรามุกยิ้มพราย ก่อนจะเดินตรงไปขวางหน้าเพื่อนชายหัวใจสีม่วงคนนั้น โดยไม่สนใจบอกลาเสียใหญ่สักนิด

“อ้าวมุก” อีกฝ่ายยิ้มกว้างไม่ทันไร พรามุกก็เข้าไปกอดเขาเอาไว้แน่น

“ช่วยอะไรฉันหน่อยสิไอ้ค ผู้ชายอ้วนๆ โต๊ะนั่นคือฉันไม่เลิก แก่แกล้งเป็นแฟนขี้หึงให้ฉันทีนะ” หล่อนกระซิบกระซาบ ก่อนชายตาไปทางเสียด่าเกิงที่กำลังลุกขึ้นจากโต๊ะอย่างอึ้งๆ

เมื่อเกย์หนุ่มหันไปเห็นก็หันกลับมายิ้ม สบตาเพื่อนสาวอย่างรู้ใจกันดี

“ไอ้หยยา! ไอ้หยยา!” เสียด่าเกิงรีบวิ่งมาแยกคนทั้งสองออกจากกันโดยไม่ชักช้า ก่อนจะต่อว่าเกย์หนุ่มแอ็บแมนเสียงดัง “นี่ลือเป็นใคร กล้าดียังไงมากอดหาหมูคนสวยของอ้าว”

“อ้อ...” เกย์หนุ่มสะยะยิ้ม ก่อนเก็กเสียงเข้มพลางยกมือขึ้นหักนิ้วราวกับพร้อมลุย “ที่แท้ก็มีงี้เองที่ตามดื้อแฟนกูไม่เลิก”

“เฮ้ยๆ ลือพูดใหม่อีกทีซิ ใครเป็นแฟนลือวะ” เสียด่าเกิงชี้หน้าอย่างไม่ยอมความ

เกย์หนุ่มแอ็บแมนกระซอกข้อมือหญิงสาวที่สวมเสื้อผ้าน้อยขึ้นไป
ยื่นกอดเอวเอาไว้แทนการตอบคำถาม

เสียใจมาถึงกับนั่งงั้นไปนาน ก่อนจะละล้าละลักถามราวกับ
ไม่เชื่อสายตา

“มะ...ไม่จริงใช่ไหมอาหนูมุก ไอ่หมอนี่ไม่ได้เป็นแฟนลือใช่ไหม”

“เขาเป็นแฟนมุกค่ะ”

ราวกับฟ้าผ่าลงมากลางใจ เสียใจใหญ่ยิ่งนัก ตัวชา ก่อนที่พรามุก
จะดวงแขนแฟนกำมะลอของหล่อนไปกลางฟลอร์เพื่อเดินรำด้วยกัน
อย่างแนบชิดสนิทสนม วินาทีหนึ่งหล่อนแอบเห็นเสียใหญ่มองตาม
ตาละห้อย ก่อนจะร้องไห้โฮๆ เหมือนเด็กถูกแย่งของเล่น จนลูกน้อง
ต้องเข้ามาห้ามเสียไปนั่งซับน้ำตาที่โตะ

พรามุกรู้สึกผิดในใจลึกๆ แต่ก็คิดในแง่ดีว่าปล่อยให้เสียเสียใจ
วันนี้ ดีกว่าให้ความหวังไปเรื่อยๆ แล้วต้องเสียใจกว่านี้ในภายภาคหน้า

หล่อนหันกลับมายิ้มหวานให้เพื่อนชายหัวใจสีม่วงอย่างสมบทบาท
โดยไม่รู้เลยว่ามุกหนึ่งของไนต์คลับมีชายหนุ่มมาดเซอร์กำลังแอบถ่ายรูป
หล่อนมือเป็นระวิงในทุกอิริยาบถที่กอดโอดไถ่เดินรำ

รูปถ่ายหลายสิบใบถูกขว้างทิ้งลงบนพื้นห้องทำงาน ก่อนที่
ชลันธรจะยื่นหันหลังให้นักสืบมาดเซอร์ด้วยความโมโห หัวคิ้วที่พาดอยู่
เหนือดวงตาคมๆ นั้นย่นเข้าหากัน กรามเกร่งขบแน่น เมื่อได้รับรายงาน
ว่าผู้หญิงที่บิดามารดาของเขาหมายตาจะเอามาเป็นลูกสะใภ้ นั้นประกอบ
อาชีพสาวนักเต้นอยู่ที่เปรสิเนาคัลบ ทั้งยังเป็นดาวเด่นขวัญใจเสียใหญ่
เจ้าของร้านทองในเยาวราช แต่นั่นก็ยังไม่น่าเจ็บใจเท่ากับที่เขาได้รู้ว่า
หล่อนคือสาวสิบแปดมงกุฎที่รูดทรัพย์เขาในพัทธา

ต่อให้คืนนั้นจะทั้งมาทั้งมืด เขาก็จำหน้าสวยๆ ของหล่อนได้แม่น
พอๆ กับวีรกรรมร้ายกาจที่หล่อนทำเอาไว้ ยิ่งมาเห็นรูปถ่ายทั้งสองเวอร์ชัน

ของหล่อนเทียบกันแบบจะจะ และรู้ว่ายายแวนซ์ที่สร้างความอับอายให้เข้ากับไหมทองไม่ใช่ใครอื่น ชายหนุ่มก็ยังรู้สึกไม่ต่างอะไรจากถูกปั่นหัวจนหมุนตัว

“จากที่ผมติดตามคุณพรามุกมาหนึ่งอาทิตย์เต็มๆ เธอมักจะออกจากคอนโดฯ คุณถูกปิดตอประมาณหนึ่งถึงทুমเพื่อเข้าไปเดินที่เปอร์ลินา เสียค่าแกงมาหาเธอเกือบทุกคืน และมักจะซื้อของแพงๆ มาฝากเด็กในนั้นบอกว่าเธอไม่ได้ขายบริการ ผมก็เลยได้ข้อสรุปว่าเธออาจจะแค่หลอกเงินจากเสียและพวกผู้ชายที่มาติดพันเฉยๆ” นักสืบรายงานหลังจากก้มลงเก็บรูปถ่ายบนพื้นทั้งหมดใส่ซองเอกสารให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

“ฮึ” ชลันธรหัวเราะในลำคอ ทั้งสมเพชทั้งระอาหล่อนจนแยกแยะไม่ออกว่าความรู้สึกไหนมากกว่า “ถ้าไม่ได้ขายบริการ แล้วรูปที่กอดอยู่กับไอ้หมอนั่นมันหมายถึงอะไร”

“ถ้าคุณชลันธรต้องการข้อมูลเพิ่มเติม...”

ประตูห้องทำงานถูกเปิดเข้ามาโดยพลการ นักสืบมาดเซอร์จึงจำต้องหยุดสิ่งที่กำลังจะพูดไว้เพียงเท่านั้น

“เข้าไปไม่ได้นะคะคุณไหม เจ้านายคุณอยู่”

คนที่กำลังคุยธุระหันไปทางประตูห้องด้วยสีหน้าดูๆ ไหมทองชะงักไปครู่หนึ่ง ขณะเลขาฯ อ้อมหน้าจ้อยที่กั้นขวางไม่ได้รับเชิญเอาไว้ไม่ได้

“อ้อมขอโทษค่ะเจ้านาย อ้อมห้ามเธอแล้วแต่เธอไม่ฟัง”

“ไม่เป็นไร” ชลันธรว่าแล้วก็หันกลับมาหานักสืบอีกครั้ง ก่อนเอ่ยเรื่องที่คุยค้างไว้ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “งานของคุณเอาไว้แค่นี้แล้วกัน เดี่ยวตามคุณอ้อมไปรับเงินค่าจ้างได้เลย”

“ครับ” นักสืบส่งซองเอกสารให้ชลันธร ก่อนจะกลับออกไปพร้อมกับเลขาฯ สาว

ไหมทองรีบตรงเข้ามากอดแขนชายหนุ่มทันที

“โหมขอโทษนะคะลัน โหมไม่รู้ว่าคุณคุยอะไรอยู่จริงๆ ก็โหมโทรหาคุณแล้ว คุณไม่รับสายสักครั้ง โหมเลยคิดว่าคุณไม่อยากจะเห็นหน้าโหมสิคะ”

“คุณก็เข้าใจถูกแล้วนี่” ชายหนุ่มหันไปตอบเรียบๆ ก่อนจะเห็นริมฝีปากของหล่อนเผยอราวกับอยากพูดอะไรสักอย่าง แต่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดได้ “และผมก็ไม่ชอบที่คุณบุกรุกห้องทำงานของผมอย่างนี้ คุณน่าจะรู้ดีนะว่าทำไมผมไม่รับสายคุณ ทางที่ดีอย่ามารบกวนวายที่ออฟฟิศผมอีก ไม่อย่างนั้นคุณได้เป็นข่าวกับผมสนใจแน่ๆ แต่จะฉาวแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับหน้าคุณเองแล้วกัน”

“มะ...หมายความว่า คุณกับยายพรามุกมีอะไรกันจริงๆ เหมอะ”

“เชิญคุณกลับไปได้แล้ว ผมมีธุระต้องทำต่อ” ชลันธรแกะมือโหมทองออกจากต้นแขน ก่อนจะเดินไปเปิดประตูห้อง แล้วออกไปข้างนอกโดยถือซองเอกสารที่เพิ่งได้มาจากนักสืบไปด้วย

ปัง!

เสียงประตูที่ถูกปิดลงอย่างแรงนั้นไม่ต่างอะไรจากการปิดฉากความสัมพันธ์อย่างไร้เยื่อใย ชายหนุ่มได้ยินเสียงหญิงสาวร้องกรี๊ดๆ ดังออกมา แต่ก็ได้สนใจที่จะเดินย้อนกลับไปพูดอะไรอีก

เรื่องที่เพิ่งรู้มาจากนักสืบยังทำชลันธรมิโหไม่หาย และไม่จำเป็นต้องสืบอะไรให้ยุ่งยากหรือเสียเวลามากไปกว่านี้ รูปที่พรามุกกอดผู้ชายคนนั้นเด่นร่าแบบชัด นัยน์ตาวานฉ่ำ มันบอกอะไรต่อมิอะไรได้ชัดเจนแจ่มแจ้ง

ที่ผ่านมาพรามุกคงหลอกสูบเงินจากเสียด้าเงิงมาจนอิม พอเจอเหยื่อรายใหม่ที่หล่อ รวย และหนุ่มกว่าเลยเขี่ยคนเก่าทิ้ง

แล้วหล่อนนะหรือ...ไม่ขายบริการ

ผู้หญิงรักนวลสงวนตัวที่ไหนจะกล้ากอดและส่งสายต้ายั่ววน

ผู้ชายประเจิดประเจ้อขนาดนั้น แถมยังเคยไปนอนให้ทำเขาอยู่ในห้อง
ที่พัทยาก็ รอให้ข้างออกลูกเป็นหมีแพนดา หรือไม่ก็แม่น้ำเจ้าพระยาแห่ง
เป็นทะเลทรายก่อนเถอะเขาถึงจะเชื่อ!

ชายหนุ่มขับรถออกมาจากลิ้มเจ้าพระยาอย่างรวดเร็ว รู้สึกโมโห
และหงุดหงิดจากพฤติกรรมของพราวมุกเสียจนไม่สามารถปล่อยให้
หล่อนทำตัวแยะๆ แบบนี้ได้อีกต่อไป ยิ่งนึกถึงตอนที่หล่อนขี้ตู่ว่าท้องกับเขา
ต่อหน้าคนมากมายในเปรสิโนแล้ว ชลันธรก็อดไม่ได้ที่จะนึกย้อนกลับถึง
เหตุการณ์เมื่อหกปีก่อนอีกครั้ง

เหตุการณ์ที่ทำให้เขาตัดสินใจฉีกไสหล่อนไปจากชีวิต ทั้งที่
ความจริงเขาเองก็เคยรักและเอ็นดูหล่อนเหมือนน้องสาวแท้ๆ แม้ว่า
หล่อนจะชอบขโมยความเป็นส่วนตัวของเขาไปอยู่บ่อยๆ ก็ตาม

ทำไมกัน...การที่หล่อนไปใช้ชีวิตอยู่ที่ต่างประเทศคนเดียวนาน
ถึงหกปีเต็มไม่ช่วยให้หล่อนเป็นผู้ใหญ่ขึ้นบ้างเลย ชั่วร้ายยังทำให้กำกั้น
นิสัยเสียมากขึ้น

4

ความลับไม่มีในโลก

‘แฮปปี้เบิร์ทเดย์ทู...แฮปปี้เบิร์ทเดย์ทู...’

ชลันธรในชุดนักศึกษาถือเค้กหน้าตาน่ารักประทานออกมาหยุดตรงหน้าหญิงสาวร่างเล็กที่สวมเครื่องแบบสถาบันเดียวกัน ดวงตากลมโตคูนั่นวาววามด้วยความสุข ริมฝีปากจิ้มลิ้มแย้มยิ้มออกกว้าง ก่อนที่หล่อนจะก้มลงเป่าเทียนทั้งหมดที่ปักอยู่บนเค้กหน้าตาน่ารักประทาน เมื่อบรรดาเพื่อนๆ ที่ร่ายล้อมอยู่นั้นร้องเพลงจบลง

เสียงปรบมือแสดงความยินดีดังขึ้นภายในร้านเบเกอรี่ที่ตกแต่งเป็นสไตล์วินเทจแห่งนั้น ชลันธรร่างเค็กลงบนโต๊ะไม้สีขาว ก่อนจะส่งמידให้ตริ้นุชเจ้าของวันเกิดเป็นคนตัดเค้กแจกเพื่อนของหล่อน กระทั่งถึงชิ้นสุดท้ายที่ตริ้นุชตัดใส่จานส่งให้เขา ชลันธรรก็หยิบอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋าทางเกง

‘ฉันมีของขวัญสุดพิเศษให้หนูด้วยนะ’

สิ่งที่อยู่ในมือของเขาคือบัตรคอนเสิร์ตศิลปินบอยแบนด์ชาวเกาหลีที่เดินทางมาจัดแสดงในเมืองไทย ตริ้นุชยิ้มกว้าง สบตาเขาอย่างดีด้นระคนนึกไม่ถึง เนื่องจากบัตรคอนเสิร์ตราคาแพงลิบ และด้วยฐานะลูกสาวพนักงานราชการธรรมดาๆ อย่างหล่อนไม่สามารถใช้เงินไปกับของฟุ่มเฟือยอย่างนี้ได้

‘ว้าย! ลั่นน่ารักอ๊ะ รู้ว่าหนูชอบดงบังฯ ก็ซื้อบัตรมาเซอร์ไพรส์ด้วย’

เสียงกระตือรือร้นของเพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งนั้นทำเอาตริ่หูชุลบตาด้วยท่าทางขัดเขิน

‘เดี๋ยวกินเสร็จแล้ว คีนี่ไปดูคอนเสิร์ตด้วยกันนะหนู’ ชลันธรรยิม ตาหวานระยิบจนบรรดาเพื่อนๆ ของตริ่หูชู้วี้ดว้ายแซวกันสนุกสนาน ทั้งยังปรบมือเชียร์ให้ตริ่หูชอุ่มแถมขอบคุณ

‘หอมแถม หอมแถม หอมแถม...’

ท่ามกลางบรรยากาศที่อบอุ่นไปด้วยความสุขนั้น เด็กสาวในชุดนักเรียน ม. ปลาย ยืนอยู่ด้านนอกประตูกระจกใสของร้านเบเกอรี่ท่ามกลางฝนตกพรำๆ ดวงตาคู๋สวยภายใต้แว่นกรอบหนาเตอะเอ๋อขึ้นด้วยหยาดน้ำใส พรราวมุกก้มลงมองบัตรคอนเสิร์ตดงบังชินกิสองใบในมือด้วยความปวดร้าว

ตลอดเดือนมานี้หล่อนเห็นชลันธรซ้อมเล่นอูคูเลเล่เพลงของดงบังชินกิบ่อยๆ วันหนึ่งระหว่างที่เขาขับรถมารับหล่อนกลับจากโรงเรียนและมองไปยังโพรเจกเตอร์โฆษณาคอนเสิร์ตในตอนที่รถกำลังติดไฟแดง รอยยิ้มของเขาก็ทำให้หล่อนลองเอ่ยปากถาม

‘เอาไว้ไปดูด้วยกันไหมคะ’

ชลันธรหันมาสายหน้ายิ้มๆ เด็กสาวในชุดนักเรียนมัธยมปลาย ถักเปียหลวมๆ พาดไหล่ข้างหนึ่งจึงเริ่มขมวดคิ้วด้วยความงุนงง หล่อนเข้าใจว่าเขากำลังขึ้นชอบศิลปินวงนี้เสียอีก

‘ทำไมละคะ มุกเห็นพี่เล่นอูคูเลเล่เพลงของดงบังฯ บ่อยบ่อย’

‘บัตรมันแพง พี่ไม่อยากจะรบกวนป๊ากับแม่’

ตอนนั้นชายหนุ่มยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสุดท้าย หล่อนจึงเข้าใจว่าเขาไม่อยากจะเอาเงินไปทิ้งกับบัตรคอนเสิร์ตราคาหลายพัน แต่เพราะเห็นว่าเขาชอบ พรราวมุกจึงตัดสินใจถอนเงินเก็บในบัญชีของ

หล่อนมาซื้อบัตรสองใบ ตั้งใจจะเอามาเซอร์ไพรส์เขาในวันที่มีคอนเสิร์ต...ซึ่งก็คือวันนี้

แต่นึกไม่ถึงเลยว่าที่เขาปฏิเสธไปดูคอนเสิร์ตกับหล่อนก็เพราะมีแผนจะไปกับคนอื่น

น้ำตาร่วงลงบนบัตรราคาแพง ก่อนที่เด็กสาวจะเงยหน้าขึ้นอีกครั้งแล้วเห็นว่าตริณูกำลังหอมแก้มชายหนุ่มเป็นการขอบคุณ

พรามุกแม้ริมฝีปากแน่น หล่อนไม่เคยเห็นผู้หญิงคนนั้นมาก่อน และไม่เคยได้ยินชื่อนักร้องพูดถึงสักคำด้วยซ้ำ แต่ดูก็รู้ว่าพวกเขาสองคนมีความรู้สึกพิเศษต่อกัน

แล้วหล่อนล่ะ หล่อนเป็นอะไรในสายตาเขา

พรามุกไม่ชอบความรู้สึกแบบนี้...ไม่ชอบ! ไม่อยากเห็นพวกเขาอยู่ใกล้กันอีกต่อไป จึงตัดสินใจเปิดประตูกระจกของร้านตรงเข้าไปผลักตริณูออกห่างจากชลันธร

ท่ามกลางความตกตะลึงของผู้คนในร้านเบเกอรี่ พรามุกเสียใจจนสติขาดผิง ต่อว่าชลันธรกับตริณู ทั้งยังเอาเค้กปาหน้าสวยๆ ของตริณูเสียและต้มเบียร์ ยายหน้าสวยจึงวิ่งร้องไห้ออกไปจากร้าน ชลันธรวิ่งตามตริณูออกไปเพื่ออธิบาย แต่หล่อนคิดว่าเขาควรอธิบายกับหล่อนมากกว่า จึงตามไปจุดแขนเขาไว้หน้าประตูร้าน ท่ามกลางสายฝนที่กำลังเทกระหน่ำลงมา

‘ฟีลันจะตามไปไม่ได้นะ ฟีลันเป็นของมุก ฟีลันต้องอยู่กับมุก ต้องรักมุกคนเดียว’ พรามุกตัดพ้อต่อว่าชายหนุ่มเสียงเครือเจือสะอื้น แต่นอกจากเขาจะไม่ปลอบโยนหล่อนสักคำแล้ว ยังขึ้นเสียงใส่หล่อนเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี

‘หยุดเพื่อเจ็บเสียทีมุก ฉันไม่ได้รักเธอ ไม่เคยรักเธอเลยสักนิด เธอ มันก็แค่ยายลูกเปิดซีดีให้พี่กับแม่สั่งให้ฉันดูแลเพราะความเชื่อบาบอคอแตกนั่น ถ้าไม่รู้ตัวก็ช่วยรู้เอาไว้ตอนนี้เลยนะว่าฉันรำคาญเธอมาก

ถ้าไม่มีเธอแล้วฉันจะป่วยตายหรือเป็นอะไรไปจริงๆ ฉันก็ยอมตายอย่างสงบ ดีกว่าต้องมีเธอวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ฉันแบบทุกวันนี้ อยู่มาอยู่กับฉันหรือนูชอีก'

เสียงตะคอกเบาลงในประโยคสุดท้าย แต่สายตาเย็นชาของเขาก็ทำให้หัวใจของหล่อนแหลกสลายและได้แต่ปล่อยให้เขาวิ่งตามตรีนุชไปจนลับสายตา พรามุกนี่ก็อยากจะวิ่งตามไปพูดอะไรตั้งมากมาย แต่เท้าทั้งสองข้างก็เหมือนมีตะปูมาตอกเอาไว้จนไม่สามารถขยับไปไหนได้

‘อยากตะโกนฟ้องคนบนฟ้าว่าเธอไม่รักกัน อยากตะโกนให้เธอได้ฟังว่าฉันนั้นเสียใจ ไม่ว่าฉันจะต้องทุกข์ทน จะต้องเสียน้ำตาสักแค่ไหน เท่ากับเอาน้ำรดพื้นทราย ไม่มีความหมาย ไม่อาจซื้อใจเธอ...’³

เสียงริงโทนจากโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่ข้างหัวเตียงปลุกให้ พรามุกค่อยๆ ปรี้อตาขึ้น หัวใจดวงน้อยเจ็บแปลบจากความฝันเมื่อครู่ ก่อนภาพพรำมัวของเพดานสีขาวขุนจะทำให้หล่อนนึกได้ว่าตนเองหลับอยู่บนเตียงของลูกปัด

พรามุกลุกขึ้นหยิบแว่นสายตากรอบดำอันใหญ่ที่วางอยู่ข้างโทรศัพท์ที่ขึ้นมาสวม กะพริบตาปริบๆ ไล่ความงัวเงียออกไปให้หมด แล้วหยิบโทรศัพท์มาดูเบอร์ที่โทร. เข้าแต่เข้า ทว่าสายก็ตัดไปเสียก่อน

“อ้าว...” หญิงสาวกดดูเบอร์ที่ไม่ได้รับย้อนหลัง เมื่อไม่คุ้นว่าเป็นเบอร์คนรู้จักจึงไม่ได้โทร. กลับและเอนศีรษะลงหนุนหมอนเหม่อมองเพดานสีขาวขุนอย่างไม่ชอบใจนัก

“นี่เราไปฝันถึงคนพรรคนั้นทำไมกันนะ” พรามุกพึมพำ ขมวดคิ้วอย่างนึกฉุน

³ เพลง “ใจเธอทำด้วยอะไร” ศิลปิน โบ สุนิตา

เหตุการณ์นั้นไม่ใช่เพียงความฝัน แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ เมื่อหกปีก่อน และทำให้หล่อนตัดสินใจไปเรียนต่อปริญญาตรีที่ลอนดอน เพื่ออยู่ให้ห่างจากชลันธร

เขาใจร้าย...

เขาไม่ชอบหล่อน ไม่ได้คิดอะไรกับหล่อน แต่เขากลับไม่เคยบอกหล่อนสักครั้ง และมาเที่ยวรับเที่ยวส่งหล่อนเป็นประจำ หล่อนอยากไปกินข้าวที่ไหนเขาก็พาไป อยากไปดูหนังเรื่องไหนเขาก็ไม่เคยปฏิเสธ เวลาที่มีเพื่อนที่โรงเรียนล้อหล่อนเป็นลูกเปิดชีเห่ หรือล้อนามสกุลของหล่อนว่าเหมือนชื่อหนังสือโป๊แล้วหัวเราะเยาะกันยกแก๊ง ถ้าหล่อนโทร. ไปร้องไห้กับเขา ชลันธรก็ไม่เคยปล่อยให้หล่อนร้องไห้คนเดียว และรีบขับรถมาหาเสมอ

ทั้งหมดนั้นทำให้หล่อนหลงคิดไปเองว่าเขามีใจให้

แต่พอหล่อนจับได้ว่าเขามีผู้หญิงคนอื่น เขากลับมาบอกหล่อนเพียงสั้นๆ ว่าที่ต้องคอยดูแลเอาใจหล่อนนั้นเพราะเป็นคำสั่งของเจ้าสัวลื้มกับศิตภัทร

นับจากวันนั้น ชลันธรก็ไม่เคยมารับหล่อนที่โรงเรียนอีก พรารวมก็รู้ว่าตัวเองอาจจะทำแรงไป แต่พอหล่อนไปเยี่ยมบิดากับมารดาของเขที่บ้านเพื่อจะหาโอกาสขอโทษ เขากลับทำเหมือนหล่อนเป็นอากาศธาตุ และหาเรื่องออกไปนอกบ้าน

พอหล่อนไปหาเขาที่คณะ เขาก็มีผู้หญิงคนอื่นรายล้อมอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังไม่หันมามองหล่อนเลยสักนิด กระทั่งผู้หญิงคนหนึ่งหันมาเห็นเข้าจึงแกล้งว่ากระทบหล่อนด้วยการหันไปสะกิดเขาเสียใจ

‘ลันๆ ลูกเปิดมานานะ’

ตอนนั้นพรารวมก็แอบโกรธอยู่ในใจ แต่ก็ยังแอบหวังว่าชลันธรจะปกป้องหล่อนเหมือนทุกครั้ง

นึกไม่ถึงเลยว่านอกจากเขาจะไม่พูดอะไรสักคำแล้วยังหัวเราะ

จนผู้หญิงกลุ่มใหญ่หัวเราะตาม และล้อเลียนหล่อนกันอย่างสนุกสนาน บ้างก็ว่าหล่อนเป็นยายสี่ตาแสนเฉิ่ม ชี้เหร่แล้วยังไม่รู้จักเจียม หล่อนจึงตัดสินใจวิ่งหนีออกมา

ไม่ใช่เพราะทนคำพูดร้ายกาจเหล่านั้นไม่ได้ แต่เพราะทนไม่ได้ ที่เห็นว่าคนที่หล่อนรักหันไปหัวเราะกับพวกผู้หญิงเหล่านั้นต่างหาก

พรามุกยกมือขึ้นปาดน้ำตา และบอกตัวเองว่าหล่อนจะไม่มีวันร้องไห้เพราะคนใจร้ายอย่างเขาอีก

หล่อนตัดสินใจขออนุญาตบิดาไปเรียนต่อที่ลอนดอน ก่อนจะสลัดคราบลูกเปิดชี้เหร่ทิ้งไปด้วยการหันมาดูแลตัวเองมากขึ้น และเข้าคอร์สเสริมความงามบ้างตามคำชวนของเพื่อน ๆ

ทุกคนล้วนแต่บอกว่าหล่อนมีโครงหน้าที่สวย มีดวงตาที่น่ามอง แต่ก็แค่ไม่รู้จักระมัดระวังและดัดเส้นให้ออกมาใช้เท่านั้น หล่อนจึงลุกขึ้นมาปฏิวัติตัวเองใหม่ ทั้งยังสมัครเข้าชมรมคัพเวอร์แดนซ์ จนจำได้แม่นยำว่าวันที่ขึ้นเวทีประกวดครั้งแรกมีหนุ่ม ๆ มาต่อคิวขอเดทกับหล่อนถึงเก้าคน

พวกเขาพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าหล่อนสวยและเซ็กซี่ แม้ว่าต่อจากนั้นจะเห็นหล่อนแต่งตัวมิดชิด ใส่แว่นไปเรียน พวกเขาก็ยังไม่คิดว่าหล่อนเป็นยายสี่ตาแสนเฉิ่ม ผลัดกันมาวนเวียนตามจีบหล่อนอยู่เป็นปี

แต่พรามุกไม่คิดจะคบใครหรอก ถึงหล่อนจะมั่นใจแล้วว่าตัวเองไม่ได้ชี้เหร่ แต่ไม่ชอบเอาหัวใจใครมาล้อเล่นเหมือนชลันธร เมื่อคืนนี้หล่อนจึงตัดสินใจทำให้เสียด่าเก่งเข้าใจผิด เพราะไม่อยากให้เขาต้องมาเสียใจในภายหลัง

ทันใดนั้นเอง โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นอีกครั้ง พรามุกหยิบมาดูหน้าจอก็เห็นว่าเป็นเบอร์เดียวกับที่รับไม่ทันเมื่อครู่

หล่อนขมวดคิ้วมุ่น แต่ก็ตัดสินใจรับสายในที่สุด

“สวัสดีคะ พรามุกพูด” พอได้ฟังต้นสายไม่กี่คำ ร่างบางก็ติดตัวลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็วจนแว่นสายตาแทบร่วงลงจากใบหน้า มือบางจับ

แวนให้เข้าที่เข้าทาง อาการเกียจคร้านหายเป็นปลิดทิ้ง เมื่อได้ยินว่าอีกฝ่ายโทร. มาจากบริษัทเครื่องประดับแห่งหนึ่งที่หล่อนไปยื่นใบสมัครงานไว้ “จะนัดสัมภาษณ์วันนี้หรือคะ ได้คะ ดิฉันว่าง พบกันสิบโมงนะคะ ไม่มีปัญหา ไม่เลตแน่นอนคะ”

พรามุกรับปาก เมื่อได้รับการชี้แจงว่าที่ต้องโทร. มานัดกะทันหันแบบนี้เพราะนักออกแบบชื่อดังของบริษัทมีปัญหาบางอย่างกับเจ้านายเป็นการส่วนตัว จึงตัดสินใจยื่นใบลาออกกะทันหัน ทั้งๆ ที่ยังติดพันโปรเจกต์ของเทศกาลวาเลนไทน์ และผลงานหล่อนเข้าตา เจ้านายเลยอยากนัดไปสัมภาษณ์พูดคุยรายละเอียดโดยเร็วที่สุด ซึ่งก่อนหน้านี้พรามุกเคยรู้มาว่าโปรเจกต์วาเลนไทน์เป็นโปรเจกต์ยักษ์ใหญ่ของบริษัทนี้ และบริษัทนี้ก็เป็บริษัทเครื่องประดับแถวหน้าที่โด่งดังไปทั่วเอเชีย

ดังนั้นก็เท่ากับมันเป็นงานช้าง

“กร๊อต! ปัด ปัดจำ มุกกำลังจะได้งานทำแล้วนะ” พรามุกกระดี๊กระด๊า หันไปเขย่าตัวเพื่อนซี้ของหล่อนที่เพิ่งแค่ตื่นขึ้นมารับรู้อย่างสละสลือสลือ แต่หล่อนก็ไม่มีใส่ใจรบกวนเพื่อนให้ลุกขึ้นมาแสดงความยินดีนานไปกว่านี้ เพราะต้องรีบลงจากเตียงเพื่ออาบน้ำแต่งตัว

แม้ว่าช่วงนี้อาจยังต้องเร่งหาเงินมาไถ่ถอนบ้าน แต่งานช้างๆ แบบนี้ถ้าพรามุกได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งในทีมดีไซเนอร์จริงๆ หล่อนคงได้ค่าตอบแทนมาก ยิ่งกว่านั้นคือมันจะเป็นเหมือนบันไดก้าวแรกของหล่อนที่จะไต่เต้าไปสู่อนาคตอันมั่นคง

แน่ละ...หล่อนไม่อยากจะโยนทิ้งชีวิตเสียหน่อย

มาเซราติคันหุ่ค้อยๆ ชะลอความเร็วลงเมื่อใกล้ถึงคอนโดฯ
หุ่ยานใจกลางเมือง นักสืบของเขบอกว่พรามุกมาพักอยู่ที่คอนโดฯ แห่งนี้กับลูกบิดได้เกือบๆ สองเดือนแล้ว ดังนั้นเขาจึงคิดว่าช่วงสายๆ อย่างนี้พรามุกน่าจะยังไม่ออกไปไหน เพราะกว่าหล่อนจะเลิกงาน

ก็ดีกว่าแล้ว

ชายหนุ่มยังไม่ทันจะเลี้ยวรถเข้าไปในรั้วคอนโดฯ หรือ เขาก็เห็นหญิงสาวรูปร่างสมส่วนสวมชุดรัดกุมสีฟ้าขาวเดินออกมาเรียกแท็กซี่ ผมสีดำสลวยที่ถักเป็นเปียหลวมๆ พาดไหล่ข้างหนึ่งกับแว่นกรอบหนาตะอะนั้นสะดุดตาเสียจนเขาต้องเพ่งมอง และแน่ใจว่าเป็นหญิงสาวที่เขากำลังอยากเจอตัว

เมื่อหล่อนทำท่าจะเปิดประตูขึ้นรถแท็กซี่ที่แล่นมาจอดรับ ชลันธรจึงไม่ลังเลใจเลยสักระยะ เขารีบลงจากรถ และสาวเท้าไปยืนด้านหลังของหล่อน ก่อนจะยื่นมือไปปิดประตูรถแท็กซี่ที่หล่อนเพิ่งเปิด ส่งผลให้ใบหน้าขาวนวลหันมามองเขา ประกายตาจางลง

“คุณ...” หล่อนอุทาน ขมวดคิ้วมุ่นอย่างคาดไม่ถึง

“เรามีเรื่องต้องคุยกัน พรารวมุก”

วินาทีนั้นชลันธรเห็นหล่อนมีสีหน้าตกใจ แต่เขาไม่เสียเวลามากไปกว่านั้น เขาคิดว่าข้อมือหญิงสาวให้ตามไปที่รถส่วนตัว ซึ่งหล่อนอาจจะยังงง หรือตกใจที่เขารู้แล้วว่าหล่อนคือพรารวมุก เขาเองก็ไม่แน่ใจนักแต่ที่แน่ๆ คือหล่อนไม่ได้ต่อต้าน เมื่อเขารุนหลังให้เข้าไปนั่งเบาะข้างพวงมาลัย

ชลันธรขับรถพาหล่อนมาได้สักพักก็ดูเหมือนหญิงสาวจะเริ่มตั้งสติได้

“นี่คุณพาฉันไปไหน”

“เดี๋ยวรู้เอง” เขาขำเลินมองและตอบห้วนๆ ก่อนหันไปตั้งหน้าตั้งตาขับรถอีกครั้ง

“แต่ฉันไม่ว่าง ฉันต้องไปติดต่อกานที่บริษัท แล้วก็ต้องไปถึงที่นั่นให้ทันสิบโมงด้วย” พรารวมุกพูดพลางยกแขนขึ้นมองนาฬิกาข้อมือที่บอกเวลาเก้าโมงกว่า

ชลันธรหันมามองหล่อนครู่หนึ่ง คิ้วหนาขมวดมุ่นอย่างจู้จี้

เพราะในรายงานของนักสืบไม่ได้ระบุว่าพรามุกทำงานบริษัท

“งานอะไร”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณล่ะ”

“ฮึ!” ชายหนุ่มแค้นหัวเราะ เมื่อคำพุดยียวนของหล่อนทำให้อดคิดไม่ได้ว่ามันเป็นความลับ “ไม่บอกก็ได้ ฉันจะรับงานพิเศษนอกสถานที่เหมือนตอนไปทำที่พัทยาละสิ”

“คุณรู้?”

ท่าทางตกตะลึงของพรามุกนั้นทำเอาชายหนุ่มฮึดอัดไม่สบอารมณ์มากขึ้นเป็นเท่าทวีคูณ นี่หล่อนยอมรับแล้วอย่างนั้นหรือว่าทำอาชีพเสริม ชายหนุ่มปรามาสในใจโดยหาว่าไม่รู้ว่พรามุกก็แค่ตกใจที่เขารู้ว่าหล่อนคือคนดีหัวเขาจนสลบ

“ทำไมฉันจะรู้ไม่ได้ล่ะ โคโยตีอย่างเธอจะทำอะไรได้ ถ้าไม่ทำเรื่องอย่างว่า”

พรามุกหน้าตึง รู้สึกเหมือนเขาจะเข้าใจไปคนละทิศทางกับหล่อนแล้ว

“คุณพูดแบบนี้หมายความว่าไง” หล่อนเสียงแข็ง ไม่อยากสรุปอะไรเอาเองฝ่ายเดียว ถึงแม้จะมั่นใจเกินครึ่งว่าเขากำลังเข้าใจผิด

“ไม่ต้องมาตีหน้าซื่อเลยนะพรามุก แค่บ้านล้มละลาย เธอคิดอะไรไม่ได้ถึงขนาดต้องยอมขายศักดิ์ศรีของตัวเองเชียวเหรอ นี่ไอ้เพชรมันรู้หรือเปล่านั้นองมันทำตัวเหลวไหลขนาดนี้ ฉันจะพาเธอไปหามัน แล้วบอกให้มันดูแลน้องสาวตัวเองดีๆ จะได้ไม่ต้องมาทำตัวแยๆ ให้เสื่อมเสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูลอีก”

พรามุกเผยอริมฝีปากออกกว้างด้วยความตกใจ แม้ว่าหล่อนไม่ได้ไปขายตัวให้เสียที่ไหนเหมือนอย่างที่เขากำลังเข้าใจอยู่ตอนนี้ แต่ถ้าวเพลึงเพชรรู้ว่าหล่อนแอบมาเป็นโคโยตี เขาคงเสียใจและรู้สึกผิดแน่นอน เผลๆ อาจจะโกรธหล่อนเป็นของแถมจนทำให้สถานการณ์

ในบ้านยิ่งแย่ไปกว่าเก่า

“ฉันจะเสื่อมเสียหรือใครจะเสื่อมเสียมันก็เป็นเรื่องในครอบครัวฉัน เรื่องนี้คุณไม่เกี่ยวนะคุณชลันธร และที่สำคัญฉันไม่มีเวลามานั่งอธิบายอะไรกับคุณด้วย ฉันต้องรีบไปติดต่องานที่บริษัทก่อนสิบโมง จอดรถเดี๋ยวนี้”

ท่าทางซึ้งซึ้งของพรามุกนั้นไม่ได้ทำให้ชายหนุ่มทำตามเลยสักนิด เขาเหยียบคันเร่งให้รถแล่นเร็วกว่าตอนแรกจนคนที่ไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัยแทบเสียหลัก

“ว้าย!”

หล่อนอุทาน เอามือจับคอนโซลไว้ได้ทัน แต่ชลันธรกลับไม่รู้รู้สึกเห็นใจหรือรู้สึกผิด เขาโกรธเสียด้วยซ้ำที่หล่อนไม่เชื่อฟัง ดิ่งดันจะไปหา ลูกค้าให้ทันเวลานัดหมาย ซึ่งถ้าเขาเดาไม่ผิดคงจะเป็นไอ้หนุ่มหน้ามนในรูปถ่ายที่หล่อนเพิ่งจับได้เมื่อคืน

“นี่! ฉันบอกว่าให้จอดรถ ไม่ได้ยินหรือไง” พรามุกต่อว่าเสียงฉุน แต่เมื่อชายหนุ่มยังไม่ฟังเสียง และพรามุกเองก็ไม่อยากผิตเวลากับทางบริษัท หล่อนจึงตัดสินใจยื่นมือไปแย่งพวงมาลัย หมายถึงบังคับให้เขาหยุดรถกลางๆ

“ทำบ้าอะไรของเธอ!”

หญิงสาวไม่ตอบคำถาม ทั้งยังหมุนพวงมาลัยเสียจนชายหนุ่มบังคับรถยากขึ้นทุกขณะ รถยนต์คันหรูวัดเฉวียนไปมาบนสะพานพระรามเก้าจนรถคันหลังบีบแตรดังลั่น เขาจึงตัดสินใจหักพวงมาลัยเข้าข้างทางแล้วกระแทกเบรกรอย่างแรงจนเสียงล้อรถยนต์ครูดถนนดังลั่นแรงเหวี่ยงทำให้ร่างหญิงสาวที่ไม่ได้คาดเข็มขัดนิรภัยกระเด็นไปทางกระจกหน้าโดยอัตโนมัติ

“กรี๊ด!”

พรามุกหัวใจเต้นระทึก แต่ชายหนุ่มคว้าเอวหล่อนมากอดไว้แนบ

ลำตัวได้ทันก่อนที่ศีรษะจะไปกระแทกถูกอะไรเข้า กระทั่งรถหยุดสนิท
ดีแล้ว ทั้งสองจึงหันไปมองหน้ากันราวกับจะสำรวจตรวจตราว่ามีอะไร
เกิดขึ้นกับอีกฝ่ายหรือเปล่า

นอกจากจะไม่เห็นเลือดหรือบาดแผลอย่างทีกังวลแล้ว ความ
ใกล้ชิดในระยะที่จู่โจมชนกันอยู่นี้ก็ทำให้พรามุกหัวใจเต้นแรงกว่าตอน
ที่รถเสียหลักเมื่อครู่เสียอีก

หญิงสาวแทบทำอะไรไม่ถูก ราวกับเปลวไฟวูบขึ้นที่ใบหน้า
แก้มสีแดง ดวงตากกลมโตมองตาอีกฝ่ายนิ่ง ทำให้ชลันธรรู้สึกี่กราวกับ
ต้องมนตร์

สวดยะลู่แว่น...คำนี้ปรากฏขึ้นภายในใจชายหนุ่มโดยอัตโนมัติ

ก่อนหน้านี้เขาเจอหล่อนโดยไม่รู้ว่าเป็นพรามุก ทั้งยังเจอแต่ใน
ที่มีดๆ จนไม่มีเวลาได้สังเกตอะไรมากมายนัก พอมาเจอหน้ากันจริงๆ
ทั้งยังใกล้ชิดกันอย่างนี้ ชลันธรรู้สึกี่ว่าหล่อนไม่ได้เป็นลูกเปิดขี้เหร่
เหมือนเมื่อหกปีก่อนอีกแล้ว

ผิวที่เขาเคยคิดว่าขาวจนซีดบัดนี้กลับดูขาวนวลเปล่งปลั่งสมชื่อ
พรามุก หน้าตาหรือก็ผ่องแผ้วชวนมองแม้ไม่ได้แต่งเติมด้วยเครื่อง-
สำอาง ริมฝีปากอ้มสีชมพูระเรื่อรับกับจุมพฏเขียวสวดยได้อย่างพอเหมาะ
ส่วนแว่นกรอบดำอันใหญ่นั้นก็ไม่สามารถบดบังดวงตากกลมโตโดดเด่น
เหมือนตุ๊กตาบาร์บี้ได้เลย

เขายังจำคืนแรกที่เจอหล่อนในห้องพักแถวพัทยาได้ คืนนั้นหล่อน
แต่งหน้าจนสวดยพิ้ง และทำให้เขาารู้สึกเหมือนมีเปลวไฟลุกขึ้นในกาย
เพียงแค่มองหน้าหล่อน แต่ตอนนี้หล่อนไม่แต่งหน้าเขาก็ว่าสวดย และ
ไอ้เปลวไฟบ้าๆ นั้นก็กระพือขึ้นอีก ก่อนที่เขาจะรู้สึกอะไรไปไกลกว่านี้
พรามุกก็ผละออกไปนั่งที่ของตัวเอง หลบตาลง แก้มเปล่งเป็นสีชมพู
อ่อนๆ

น่ารัก...ชลันธรรู้สึกไม่ทันขาดคำ เจ้าหล่อนก็ผลุนผลันเปิดประตู

ลงไปที่ริมสะพานจนเขาเรียกสติกลับคืนมาได้อย่างรวดเร็ว

“บ้าจริง! เขาปล่อยให้รูปลักษณ์ภายนอกของหล่อนมาครอบงำความรู้สึกนึกคิดจนหลงลืมไปได้อย่างไรว่าหล่อนกำลังจะไปทำเรื่องเสียหาย ชลันธรรีบเปิดประตูวิ่งตามไปคว้าข้อมือหญิงสาวให้กลับมามีชีวิตด้วยกัน

“ปล่อยนะ ฉันไม่ไปกับคุณ!” พรามุกพยายามต่อต้าน คราวนี้หล่อนไม่ยอมเดินตามง่ายๆ เขาจึงหันกลับไปต่อว่า

“ทำไม กลัวว่าจะเสียลูกค้ำมากนักหรือไง”

“หยุดดูถูกฉันเสียที! ฉันไม่ได้ไปทำอะไรแบบที่คุณคิด”

“ถ้าไม่ใช่ก็ไปหาพี่ชายเธอกับฉันสิ”

“ไม่ได้! ฉันจะให้พี่เพชรรู้เรื่องที่ฉันไปเดินไม่ได้ ถ้าคุณไม่ยอมให้พี่เพชรเสียใจก็อย่าบอกเขา เข้าใจไหม”

“นี่รู้ด้วยเหรอว่าทำแบบนั้นแล้วพี่เธอจะเสียใจ” ชายหนุ่มสวนทันควัน “ถ้ารู้แล้วทำไม บอกมาสิ เรียงจบถึงเมืองนอกเมืองนา ไม่มีปัญญาหางานดีๆ ทำ หรือว่าทำอย่างอื่นมันได้เงินน้อย ไม่พอใช้ซื้อความสุขสบายเหมือนเมื่อก่อน”

พรามุกเฝ้าริมฝีปากแน่น ถึงหล่อนจะเกิดมาบนกองเงินกองทอง และถูกเลี้ยงมาแบบร่ำรวยไม่ได้โตอะไรไม่ได้โตม แต่หล่อนก็ไม่ใช่คนฟุ้งเฟ้อหรือใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย หล่อนไม่ได้บ้าของแบรนด์เนมหรือชอบอวดตัวว่ารวยแข่งกับใคร ชลันธรโตมากับหล่อนก็น่าจะรู้ หรือที่เขาไม่รู้เพราะไม่เคยให้ความสำคัญ ไม่เคยสนใจชีวิตประจำวันของหล่อนเลย ตอนที่เจอกันในเปรลลินาเขาก็จำหล่อนไม่ได้ แรกๆ หล่อนก็คิดว่าอาจเป็นเพราะไม่เจอกันนานถึงหกปี แต่ที่จริงแล้วคงเพราะหล่อนไม่เคยมีอะไรน่าจดจำในสายตาเขามากกว่า

คิดแล้วก็พานน้อยใจจนไม่มีอารมณ์ที่จะอธิบายอะไรนอกจากประชดประชัน

“จะพอใช้หรือไม่พอใช้แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณล่ะ ฉันทำงานหาเงินยังไม้มันก็ไม่เกี่ยวกับคุณ และที่สำคัญมันก็เป็นเรื่องในครอบครัวฉัน คุณเป็นคนนอก ไม่มีสิทธิ์ยุ่ง!”

“ฉันก็ไม่อยากยุ่งนักหรอก ถ้าเธอไม่ใช่น้องสาวเพื่อนฉัน บอกตรงๆ ว่าที่เธอทำอยู่มันไม่ใช่ทางออกที่ถูกต้อง เธออาจจะไม่แคร์ แต่พี่ชายเธอเขาจะทนยืนอยู่ในสังคมนี้ได้ยังไง ถ้าวันหนึ่งเขาได้ยินคนโน้นคนนี้พูดว่าเคยนอนกับน้องสาวของเขามาหมดแล้ว”

พรามุกขบริมฝีปากกลางด้วยความโมโห ก่อนพยายามระงับสติอารมณ์ด้วยการสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ แล้วฉีกยิ้มกว้าง

“ฉันก็ช่วยเป็นลูกค้าฉันหน่อยสิ”

“อะไรนะ”

“ก็ฉันกำลังร่อนเงินนี่ ถ้าคุณไม่อยากให้พี่เพชรอาย คุณก็มาเป็นลูกค้าฉันสิ เหมาะแบบรายเดือนเลยก็ได้นะ ขายให้คุณคนเดียว พี่เพชรจะได้ไม่รู้เรื่องล่ะ รับรอง...” พรามุกแกล้งยกมือขึ้นทำเป็นบู่ไต่ไปตามแผงอกของเขาด้วยสายตายั่วววน “ฉันจะปรนนิบัติคุณอย่างดี ให้คุ้มกับเงินที่คุณจ่ายให้ฉัน”

“เธอนี่มัน...” ชลันธรเฝ้าริมฝีปากด้วยความโมโห นัยน์ตาวาวโรจน์ เขานึกไม่ถึงว่าหล่อนจะไม่สำนึก นอกจากพรามุกจะไม่มีที่ท่าละอายแก่ใจแล้ว ยังตีหน้าซื่อเหมือนไม่เข้าใจอีกด้วย

“ทำไมล่ะ ฉันคิดไม่แพงหรอก และสำหรับเพื่อนพี่เพชรเนี่ย ฉันจะคิดราคาพิเศษเลย ถึงฉันจะไม่สวย เป็นยายลูกเปิดชีเห่ในสายตาคุณ แต่ฉันก็ได้ทุกท่า ทุกเวลา...” พรามุกเดินเข้าไปใกล้ชายหนุ่ม และเงยหน้าขึ้นยิ้ม “ไม่ว่าจะบนเตียงหรือที่ระเบียง ฉันก็ไม่เกี่ยงเลย”

“ผู้หญิงน่ารังเกียจ” ชลันธรผลักหญิงสาว ความโกรธแค้นขึ้นเป็นริ้วๆ มือที่หล่อนเคยถูกเขาจับไว้แน่นในตอนแรกเป็นอิสระสมดังใจหล่อน

“ถ้าฉันน่ารังเกียจก็อย่ามายุ่งกับฉันอีก เพราะฉันรู้ตัวดีว่ากำลัง

ทำอะไร แทนที่คุณจะเอาเวลามาอบรมสั่งสอนฉัน หรือเป็นห่วงว่าพี่เพชร จะอายุหรือไม่อายุใคร เอาเวลานี้ไปอบรมยายไหมทองแฟนคุณให้เลิก เฝ้าหอนไผ่คนอื่น แล้วต่างคนต่างอยู่จะดีกว่า ขอตัวนะคะ” พราวมุก พุดจบก็หันหลังให้เขา และเดินเลียบริมทางเท้าบนสะพานพระรามเก้าไป โดยไม่หันกลับไปมองเขากอีก

ชายหนุ่มอยากเดินตาม แต่ท่าทางเสนอขายแบบไม่มียางอาย ของหล่อนเมื่อครู่ทำให้เขาชะงัก และได้แต่ตะฝุ่นริมสะพานด้วยความ โมโห

นี่เขากำลังทำบ้าอะไรอยู่นะ!

เขามาหาหล่อนเพื่อจะลากหล่อนไปให้เพลิงเพชรอบรมสั่งสอน เพราะเขาห่วงหล่อน ไม่อยากให้หล่อนทำตัวแบบนี้ แต่ดูหล่อนทำเข้าสิ... จากนั้นมารน้อยที่เขารู้จักกลายเป็นนางพญามารร้ายจนเขาไม่แน่ใจ แล้วว่าจะเข้าไปเกี่ยวพันกับหล่อนอีกทำไม

ดวงจันทร์กลมโตทอแสงสีเหลืองอ่อนอาบไล่แม่น้ำเจ้าพระยา

อาคารบ้านเรือนหลายหลังสองฟากฝั่งเริ่มทยอยปิดไฟแล้ว รวมถึงบ้าน หลังใหญ่ของตระกูลลิ้มด้วย เหลือแค่บ้านหลังเล็กที่ปลูกแยกออกมา ทางขวามือเท่านั้นที่ยังเปิดไฟขึ้นกลางจนสว่างจ้า

ชลันธรกำลังนั่งดื่มเหล้าอยู่ที่บาร์ไม้ของบ้านหลังเล็กเพียงลำพัง เขาพยายามจะไม่คิด ไม่สนใจเรื่องของพราวมุกอีก แต่ภาพที่หล่อน เสนอขายให้เขาตรงริมสะพานนั้นวนเวียนอยู่ในหัวมาทั้งวัน

ชายหนุ่มหยิบรูปพราวมุกที่สวมชุดนุ่งน้อยห่มน้อยบนเวทีโคโยตี ที่นักสืบถ่ายให้ขึ้นมอแล้วก็รู้สึกหิวโหยในใจแปลกๆ

เขาไม่ชอบ! ไม่ชอบให้หล่อนทำตัวแบบนี้

ชลันธรทิ้งรูปลงบนโต๊ะ ก่อนจะยกแก้วที่มีของเหลวสีอำพันขึ้น ดื่มดับกลืน หากเขาบอกเรื่องนี้กับเพลิงเพชรจริงๆ ก็คงไม่มีประโยชน์

อะไร ทำทางกำกั้นของพรวมูกเมื่อกลางวันทำให้เขารู้สึกว่าหล่อนกลับตัวกลับใจยากแล้ว ชินเพลิงเพชรรู้คงมีแต่จะเสียใจเปล่าๆ

เขาจะอย่างไรดี ระหว่างเลิกสนใจผู้หญิงเหลวไหลอย่างหล่อนกับรับซื้อหล่อนไว้...

หิ! แบบนั้นก็เท่ากับเขาสนับสนุนพรวมูกในทางที่ผิดนะสิ

“ลัน ยังไม่นอนอีกหรือลูก”

เสียงมารดาตั้งขึ้นด้านหลัง ชลันธรจึงวางแก้วที่เหลือแต่น้ำแข็งลงบนบาร์ไม่พลางลุกขึ้นยืน

“แม่...” เขาแปลกใจว่าศติภทรมหาได้อย่างไร ทั้งที่ปกติเวลานี้มารดาเข้านอนแล้ว “นี่แม่อังยังไม่นอนอีกหรือครับ”

“แม่นอนไม่หลับเลยออกมาเดินเล่น แล้วเห็นไฟในบ้านลูกยังเปิดอยู่เลยเดินเข้ามาดูนะจ๊ะ” ศติภทรมหาบอกอย่างอ่อนโยน ก่อนจะเหลือบมองเครื่องดื่มสีอำพันบนบาร์

“แล้วนี่ลันดื่มเหล้าด้วยหรือ มีอะไรไม่สบายใจหรือไงลูก”

หญิงวัยกลางคนเดินเข้าไปจับไหล่บุตรชายด้วยความเป็นห่วงปกติแล้วถ้าไม่ใช่งานสังคมหรือออกไปเที่ยวข้างนอกกับเพื่อน หล่อนไม่ค่อยเห็นบุตรชายดื่มเหล้าคนเดียว เว้นแต่มีเรื่องอะไรบางอย่างที่หาทางออกไม่ได้

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมกำลังจะไปนอนพอดี ราตรีสวัสดิ์นะครับแม่” ชลันธรรีบพลางเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสอง เขาไม่อยากให้มารดาซักไซ้ไล่เลียงมากไปกว่านี้ และเขาก็เริ่มรู้สึกเหมือนมีก้อนหินมาถ่วงอยู่บนหัวจนอยากจะล้มตัวลงนอนบนเตียงเต็มแก่

แต่เขากลับลืมไปเสียสนิทว่านอกจากขวดเหล้าราคาแพงกับแก้วที่เหลือแต่น้ำแข็งเปล่าใบนั้น ที่บาร์เครื่องดื่มยังมีรูปถ่ายและซองเอกสารของนักสืบวางเอาไว้ด้วย

ศติภทรมองตามลูกชายที่เดินขึ้นบันไดไปด้วยสายตาห่วงใย

ก่อนถอนหายใจเฮือกเพราะรู้ดีว่าถ้าเรื่องไหนลูกชายไม่อยากพูด ต่อให้เอาซะแรงมาจ้ำปาก เขาก็ไม่ยอมพูดเป็นอันขาด

ก่อนกลับไปยังบ้านใหญ่หลังข้างๆ สิ่งที่ดีภัทรทำได้จึงมีเพียงเก็บแก้วใส่กับขวดเครื่องดื่มมีนมเน้นให้เข้าที่เข้าทางตามประสาคนเห็นอะไรกะกะสายตาไม่ได้ แล้วสายตาก็พลันสะดุดเข้ากับรูปถ่ายโคโยตี้สาวสวมชุดนุ่งน้อยห่มน้อยที่ชลันธรลื้มทิ้งไว้

ศิตภัทรยังไม่รู้ว่าผู้หญิงในรูปเป็นใคร รู้แค่ว่าสวยมาก จนหล่นออกกังวลไม่ได้ว่าจะเป็นผู้หญิงที่ลูกชายไปติดพันเข้า

ด้วยความสงสัยในพฤติกรรมของชลันธรอยู่แล้ว หล่อนจึงถือวิสาสะหยิบซองสีน้ำตาลอ่อนนั้นมาเปิดดูเอกสารที่อยู่ข้างใน ก่อนจะถึงกับนิ่งงันเมื่อเห็นว่าเป็นรายงานเกี่ยวกับพฤติกรรมของพรารมุกในช่วงหนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมา ทั้งยังมีรูปถ่ายของพรารมุกแบบสองบุคลิกแปะเทียบกันอยู่

“คุณพระช่วย...นี่มันหนูมุกจริงๆ เหรอ”